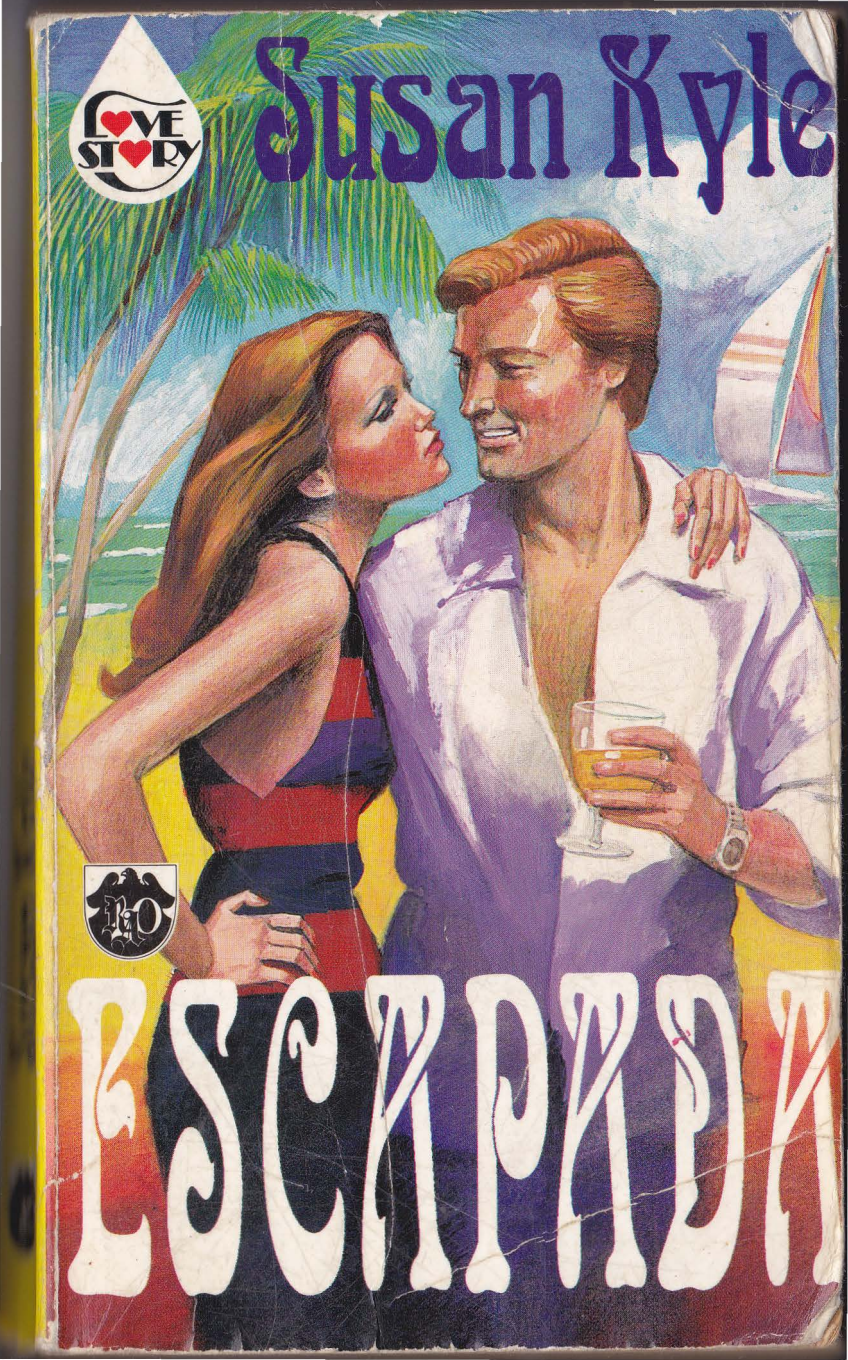
LOVE STORY
Susan Kyle
ESCAPADA

CAPITOLUL UNU

Mulțimea colorată și zgomotoasă de pe docurile din Prince George Wharf era ca un val de aer proaspăt pentru Amanda Todd, care părăsise atmosfera tristă și întunecată a casei sale din San Antonio, Texas. Era încîntată de muzicalitatea limbii engleze, în amestec cu diverse dialecte, pe care o auzea vorbindu-se în buticurile cu specific european. În mod normal, ar fi avut destul timp să facă cumpărături și destui bani pentru a-și satisface toate capriciile. Dar, de trei zile, de cînd tatăl ei fusese înmormîntat, interveniseră tot felul de încurcături în situația sa financiară. Amanda lucrase în tipografie, la publicația săptămînală patronată de familia sa, dar în testamentul tatălui ei era stipulat faptul că nu putea să moștenească compania decît peste doi ani, cînd va împlini douăzeci și cinci de ani, sau după ce se va mărita. Harrison Todd nu prea avusese vederi moderne cu privire la capacitatea femeilor de a se descurca în afaceri. De fapt, el se înfuriase cumplit cînd Amanda își realizase visul, luîndu-și diploma în contabilitate, dar Josh o pregătise din timp pentru a înfrunta această situație.

Este vorba de Joshua Cabe Lawson, ultimul asociat al tatălui ei, care o încurajase întotdeauna, chiar în timpul vieții lui Harrison și care nici acum nu o părăsise. El îi aran-

jase călătoria la Nassau's Opal Cay, în Bahamas, la o filială a Companiei Lawson Learjets. Astfel, Amanda putea petrece pe insulă o săptămînă întreagă ca să-și „încarce bateriile".

Tristă și epuizată, Amanda nu-l contrazisese. În plus, Josh era executorul testamentar al lui Harrison, ceea ce însemna că viitorul ei financiar se afla pentru moment în mîinile lui. Amanda era sigură că, dacă s-ar fi opus plecării, Josh ar fi avut o mulțime de argumente ca s-o convingă, deoarece era dotat, ca și ea, cu o voință foarte puternică. În ciuda faptului că Josh se luptase întotdeauna pentru cauza ei, în ultimul timp deveniseră un fel de adversari.

Lawson Company din San Antonio, Texas, era o companie puternică, care producea computere de toate formele, mărimile și întrebuințările. Succesul său internațional îl obligase pe Josh, în calitate de președinte, să călătorească foarte des. Fratele lui, Brad, era vicepreședinte al secției de marketing și avea farmecul și carisma care-i lipseau uneori lui Josh.

Brad și Amanda se cunoșteau din copilărie. Deși au urmat la școli diferite, ei au absolvit același liceu particular din San Antonio, după care Josh a fost expediat la o academie militară, unde s-a obișnuit cu o disciplină de fier. Acest lucru i-a dat posibilitatea să preia compania tatălui său la numai douăzeci și patru de ani. După primul an, Josh a reușit să crească profitul companiei cu cincisprezece la sută. Consiliul de conducere al companiei, deși la început se arătase neîncrezător, a devenit aliatul lui Josh, dar încă nu era decis în privința atitudinii pe care ar trebui s-o adopte față de Brad. Amanda se simțise totdeauna ca o soră pentru Brad, iar sentimentele ei deveniseră și mai profunde de la moartea bătrînului Lawson, cu zece ani în urmă. Ea se bucură cînd îl văzu pe Brad așteptînd-o la Opal Cay, Josh fiind ocupat cu afacerile, ca de obicei.

— Josh nu se potolește, nu-i așa ? îl întrebă Amanda pe bărbatul înalt și bine făcut, în timp ce se plimbau de-a lungul

docului din Nassau. Îți dai seama ce-ar face dac-ar fi în situația să moară de foame !

Brad chicoti. Își îndreptă fața spre briza călduță și închise ochii.

— Asta e ! Banii reprezintă scopul vieții lui Josh ; mai ales de cînd l-a părăsit Terri.

Amanda avea o puternică și neplăcută amintire despre Terri. Nu era fată rea, dar ar fi vrut pentru Josh ceva mai deosebit și nu știa de ce, dar era convinsă că Terri nu era deloc o asemenea persoană.

Se întoarse spre golf, unde erau acostate cîteva vase de croazieră. Fusese o singură dată pe un vas de croazieră și tot timpul suferise de rău de mare. De atunci preferase să călătorească cu avionul.

Amanda se opri în fața unei tarabe cu diferite obiecte din paie și zîmbi fetiței care o privea timid de lîngă bunica ei.

— Cît costă ? întrebă ea, arătînd o delicioasă pălărie din cînepă, cu flori purpurii presărate în jurul borului larg.

— Patru dolari, răspunse fetița.

Amanda scoase o bancnotă de cinci dolari din buzunarul bermudelor albe și i-o întinse.

— Nu, nu, păstrează restul, zise ea, cînd aceasta voi să-i înapoieze un dolar bahamian colorat.

— Mulțumesc, coniță, replică fetița, rîzînd.

— Îi răsfeți pe nerușinații ăștia de vînzători, protestă Brad. Ai deja un dulap plin cu pălării și nici măcar nu te-ai tocmit.

— Dar știu cît timp îți ia să faci o pălărie ca asta sau o geantă. Turiștii se preocupă numai să-și economisească banii, dar nu-și dau seama cît de mult costă să trăiești aici sau cît de greu muncesc vînzătorii aceștia ca să-și cîștige existența. Eu îmi dau seama.

— Ai impresia că un milion de dolari reprezintă un preț exagerat pentru o vilă cu vedere la plajă, nu-i așa ?

— Proprietarii bogați care nu locuiesc aici au fixat prețurile băștinașilor și i-au dat afară de pe propriul lor pămînt, zise ea, eschivîndu-se.

Brad se opri s-o studieze pe Amanda, privind-o prin ochelarii de soare. Era înaltă și subțire, iar părul lung și negru îi ajungea pînă la talie ; cu ochii ei de un verde pal, nu era chiar o frumusețe, dar știa cum să se îmbrace pentru a se pune în valoare. În plus, era caldă și iubitoare. Dacă tatăl ei n-ar fi fost atît de sever, Amanda, la cei douăzeci și trei de ani ai ei, ar fi fost probabil de mult măritată și ar fi avut casa plină de copii.

— Ne-a părut foarte rău cînd am auzit despre tatăl tău, zise Brad solemn. Cred că ți-e greu, mai ales că n-ai frați...

Amanda ridică din umeri.

— Tatăl meu trecea foarte rar pe-acasă pînă cînd s-a îmbolnăvit. Și chiar după aceea prefera să stea cu infirmiera, nu cu mine. Ne vedeam numai cînd discutam despre planurile mele și atunci ne certam de fiecare dată.

— Mi-aduc aminte, chicoti Brad. Harrison voia să te îmbarce pe un vapor de croazieră împreună cu un nou partener de afaceri pe care îl avea, dar tu te-ai dus la colegiu să studiezi contabilitatea.

Brusc, Amandei i se făcu frig.

— A fost prima bătălie pe care-am cîștigat-o în viața mea și încă-i mai simt cicatricele. Dar eram conștientă că, dacă cedam, atunci n-aș mai fi reușit niciodată să-l învinge. Eram candidata numărul unu la postul de a cincea soție a lui Dell Bartlett. Tremuram numai la gîndul ăsta.

— Și eu, deși nu sînt femeie, mormăi Brad.

Ea rîse și expresia feței îi redeveni poznașă și strălucitoare, așa cum o știa Brad în adolescență.

Amanda nu fusese apropiată niciodată de tatăl ei, nici măcar după moartea mamei, care-i lăsase lui Harrison o moștenire frumușică. În ciuda acestui tată tiranic, Amanda își păstrase de-a lungul anilor unele urme din firea ei inde-

pendentă. Dar fusese privată de multe distracții, deoarece Harrison Todd își păzise copila ca pe bijuteriile coroanei.

— Cînd rîzi, pari o fată răutăcioasă, Amanda, observă Brad pe un ton sec. Îți amintești de urîcioasa aia de pisică siameză pe care-o aveai ?

— Cum aș putea s-o uit ? rîse ea. L-a-mpins pe Josh într-un cactus cu țepi ascuțiți !

— Și-ai stat o jumătate de oră ca să-i scoți spinii cu penseta, la lumina lanternei, zise Brad zîmbind. Nu putea suferi să fie atins. Nu se apropia nimeni de el în acea perioadă ; școala militară îl făcuse atît de distant... Numai mine te-a lăsat atunci să-i rezolvi problema. Apoi te-a con t mascota lui, iar acum crede că îi aparții.

— Nu-i de mine, șefule, chestia asta ! zise ea zîmbind. Am mîncat destule mere pădurețe cît a trăit tata, mi-ajunge. Josh este prietenul meu, ca și tine. Asta e tot.

Amanda opri o trăsură trasă de un cal care avea pe cap o pălărie colorată de pai.

— Ne duci prin Bay Street ? întrebă ea, dînd vizitiului o hîrtie de zece dolari.

— Mai întrebați ? răspunse omul, adresîndu-i un zîmbet de un alb strălucitor. Poftiți la bord !

Amanda și Brad urcară în trăsurică, în timp ce vizitiul își îndemna calul. Treceau pe lîngă clădiri din secolul al optsprezecelea, a căror arhitectonică îți oprea respirația, dar și pe lîngă bănci și hoteluri moderne, cu multe etaje.

— Cum e la slujbă ?

— Crimă ! exclamă ea. După cum știi, *Todd Gazette* era proprietatea mamei, dar tata a folosit-o drept garanție pentru un împrumut. Cu acești bani a cumpărat acțiuni, dar a dat greș. Nu avea deloc simțul afacerilor. Josh zice că are o poliță de asigurare cu care va achita totul ; eu n-am nici un cuvînt de spus în această problemă, pînă nu fac douăzeci și cinci de ani sau pînă mă mărit.

Se încruntă, gîndindu-se cît de prost decurgea afacerea ei. Ar fi vrut să-i spună lui Josh părerea ei, dar el fusese atît

de ocupat, încît nu-l prinsese nici măcar la telefon. Amanda acceptase să facă această călătorie nu pentru că ar fi avut nevoie de relaxare, ci pentru că avea ocazia să vorbească cu Josh. Voia să-l facă să înțeleagă că riscă să-și piardă moștenirea dacă nu-i cedează o parte din controlul asupra ziarului.

— Tatăl tău ar fi trebuit să-l asculte pe Josh și să nu cumpere acțiunile alea, sublinie Brad. Josh îl avertizase că pentru început nu era indicat să investească în compania aeriană.

— Știu asta. Chiar dacă tata respecta simțul afacerilor al lui Josh, atunci tot nu l-ar fi ascultat.

Amanda zări un gard viu de iasomie albă și se extazie cînd îi simți mirosul încîntător.

— De fapt, nu prea avea ce pierde, continuă ea. Josh îi salvase o bună parte din investiții, numai că tata datora fiecare bănuț pe care-l avea. Trăia numai din împrumuturi.

— Și-acum ești nemulțumită că te-a lăsat în situația asta neclară.

— Bineînțeles că sînt, replică ea. Dar, dacă pierd vremea gîndindu-mă la asta, nu rezolv nimic. Am totuși o vilișoară drăguță la San Antonio și o slujbă sigură. Cel puțin, adăugă cu un zîmbet trist, cît va mai rezista ziarul. Zilele astea n-a mers prea bine.

Brad se abținu să facă vreun comentariu.

— N-am fost în stare să dau o șansă acestui ziar, murmură ea pentru sine. Sînt convinsă c-ar ieși ceva din el.

— Josh este de părere că nu merită, remarcă Brad. El ar prefera să închidă tipografia și să-l desființeze.

— Dar se înșală ! zise ea plină de patimă. Este numai prost administrat ! Este doar...

El își ridică mîna, cu unghiile foarte îngrijite.

— Oprește-te ! Am venit aici să ne bucurăm de peisaj și de aerul ăsta minunat. Închise ochii și respiră adînc. Uite, încearcă să simți briza mării, e atît de reconfortant. Toți banii din lume nu valorează cît aerul curat și acest pămînt plin de viață.

— Nu te pot contrazice, îl aprobă Amanda.

— Asta da viață ! murmură Brad complet relaxat. Nisip, soare și o companie deosebit de plăcută. Mai dă-le dracului de afaceri.

— Dacă te-ar auzi frate-tău, te-ar concedia.

— Josh și cu mine sîntem singurii care-am rămas din familia Lawson, așa că n-ar putea s-o facă, chiar dac-ar vrea. Fără să mai vorbim de faptul că sînt un geniu în marketing.

— Și ești și foarte modest, glumi ea. Eu muncesc, nu sînt ca tine un pierde-vară care are totul de-a gata.

Brad încercă să-i atingă pălăria, dar ea se feri rîzînd. Apoi se întinse, mlădioasă, relaxîndu-se și lăsîndu-se cuprinsă de atmosfera minunată și calmă din Nassau.

Tîrziu, după-amiază, Ted Balmain ajunse la șalupa din port. Dacă Josh Lawson avea nevoie de un om bun la toate, atunci Ted era acela. Fiind indispensabil ca valet, bodyguard și organizator, înaltul și oacheșul texan avea de fapt funcția de supraveghetor în Opal Cay, una din cele șapte sute de insule ale lanțului bahamian.

— Ted, o să ți se-nfunde și ție într-o bună zi, zise Brad în timp ce o ajuta pe Amanda să se suie pe punte.

— Asta-i spun și eu mereu lui Josh, aprobă Ted în glumă. Desfăcu frînghia din jurul pilonului și porni motorul. Țineți-vă bine, am chef să merg cu viteză.

— O să vomit ! îl amenință Amanda.

Ted îi aruncă o privire dojenitoare.

— Lăsați stomacu-n pace, îi spuse el lui Brad. De fapt, în adîncul sufletului ei, Amanda va fi întotdeauna legată de pămînt.

— De-asta am și fost la Nassau. Cînd cutreieri străzile toată ziua, uiți că de fapt te afli pe insulă.

— A fost minunat, recunoscu ea. Mulțumesc, Brad.

— Plăcerea a fost de partea mea, încrezuto ! N-am avut eu grijă de tine întotdeauna ?

— Da, ca de obicei, zise ea, privindu-l cu căldură.

— S-a-ntors Josh, observă Ted, în timp ce încerca să iasă din golf.

Inima Amandei începu să bată mai repede. Josh era atît de activ și plin de viață, încît numai simpla lui prezență o înviora. Putea s-o întristeze teribil spunîndu-i cuvinte grele, pentru ca două minute mai tîrziu, s-o facă să rîdă.

Josh era de fapt fratele mai mare al amîndurora, și-al lui Brad, și-al Amandei. Pentru restul lumii el era „Domnul Lawson", omul care primea oameni de afaceri și diplomați pe iahtul său sau în vila sa din San Antonio sau la Opal Cay. Era dotat cu simțul afacerilor, la fel ca marii magnați ai finanțelor de pe Wall Street, și era multimilionar, deoarece știa să riște, ceea ce oamenii slabi ar fi evitat. Uneori trecea peste limitele morale, dar Amanda era singura persoană care îndrăznea să-și exprime dezaprobarea în asemenea ocazii. În timp ce Harrison Todd o ferise de multe probleme, Josh, din contră, o încurajase pe Amanda să-și apere propriile convingeri. Tatăl ei fusese cel mai fericit om atunci cînd ea luptase din răsputeri împotriva lui, iar acum Josh trebuia să suporte consecințele firii ei bătăioase.

— În ce stare de spirit se află ? întrebă Brad.

— A adus cu el o grămadă de oameni.

Brad oftă din greu :

— Ca să se apere, îi spuse Amandei, rînjind.

— Te-ai gîndit tu bine ! Mă bucur că-și dă seama cît de periculoasă sînt.

— Dar nu mă refeream la tine, zise Brad, care știa că Josh nu fuge niciodată din fața adversarului, oricare-ar fi acela.

— Sper că voi doi n-ați organizat un complot împotriva lui Josh, spuse Ted, pentru că spumega de furie cînd a coborît din avion. Încearcă să-și vîndă noile computere unui arab care-i face zile negre. Să fiu în locul vostru, n-aș spune nimic care l-ar putea supăra.

Amanda se gîndi la tipografia ei, iar Brad își aminti de ultimele datorii la jocurile de noroc.

Amanda îi aruncă o privire lui Brad și se încruntă cînd îi observă expresia vinovată. Îl întrebă apăsat :

— Brad, ai fost la cazino cumva ?

— Nu, răspunse el repede, fără s-o privească în ochi.

Dar ea nu-l crezu. Brad nu știa să mintă și pe deasupra era pasionat de jocuri. Îl văzuse în febra jocului ; ar fi fost în stare să cheltuiască oricît, numai să continue. Josh încerca de luni de zile să-l vindece de acest viciu. Dar Brad nu admitea că această pasiune este periculoasă, în ciuda faptului că pierduse mii de dolari la o simplă mișcare a ruletei sau prin întoarcerea unei cărți de joc.

Amanda privea spre insuliță, unde, în garajul etajat, era parcat Lincoln-ul gri al lui Josh, lîngă alte trei mașini de lux. Două șalupe erau ancorate lîngă digul care ducea spre casa albă din piatră. În jurul casei crescuseră multe soiuri de arbuști înfloriți. Opal Cay avea cablu pentru televiziunea prin satelit, era conectat la rețeaua internațională de telefon și fax, avea un sistem de computere cu sursă proprie de energie electrică și cămările îi erau întotdeauna pline. Chiar Amanda, obișnuită cu bogăția, nu-și amintea să fi văzut vreodată un loc comparabil cu această proprietate din insulă a lui Josh.

— Nu-i așa că-i minunat ? întrebă ea.

— Nu-i așa că-i scump ? glumi Brad.

Ea îi aruncă o privire peste umăr, dîndu-și într-o parte părul răvășit de vînt și zîmbi.

— Ești cinic.

El ridică din umeri.

— Poate că sînt. Dar și Josh ia și pielea de pe mine. Se aplecă spre parîma șalupei și-i spuse lui Ted :

— Împinge-o puțin spre pilon, s-o pot lega.

Amanda se simțea stînjenită de felul în care era îmbrăcată : în bermude, cu o bluziță simplă, gri, și sandale. Brad, cel puțin, purta o pereche de pantaloni albi și o cămașă elegantă, dar nici unul nu avea haine potrivite pentru a putea apărea printre musafirii lui Josh. Amanda reuși să vadă capul blond al lui Josh deasupra mulțimii de bărbați în costume elegante și de femei în rochii de gală și dispăru pe scări,

grăbită să se schimbe. Oricine avea privilegiul să primească o invitație pe această insulă, trebuia să participe la toate petrecerile și eventualele întîlniri de afaceri.

— Ai observat soțiile arabului ? șopti Brad, în timp ce urcau în grabă scările.

— Cîte are ? se interesă ea.

— Două. Nu te îmbrăca prea sexy, o avertiză el rîzînd cu subînțeles, ca să nu ajungi cumva numărul trei.

— Ar da-n primire imediat cu mine, replică ea răutăcioasă. Eu am de gînd să devin un gigant în carne și oase și nu o soție uzată.

Brad izbucni în rîs, dar Amanda intrase deja în cameră și închisese ușa în urma ei.

CAPITOLUL DOI

Zgomotul vocilor și amestecul mirosurilor de parfum și apă de colonie îi produseră Amandei o puternică durere de cap. Ea coborîse la petrecere mult înaintea lui Brad, care apăruse cu o privire îngrijorată și se îndreptase direct spre bar.

Amanda purta o garnitură de bijuterii din argint cu ștrasuri și pantofi eleganți și arborase zîmbetul ei cel mai festiv pentru selecta elită din grupul oamenilor de afaceri cu care colabora Josh. Dintre aceștia, pe Josh îl interesau cei doi arabi care ar fi putut să-i pună pe picioare în Arabia Saudită o afacere cu noile lui computere. Nici chiar puterea de convingere a lui Brad nu-i urnise pe cei doi, așa că Josh îi invită la un dineu la Opal Cay, împreună cu bancherii săi și cu doi dintre directorii executivi ai companiei. Astfel reușise să creeze un cadru mult mai propice pentru a discuta și a încheia tranzacția. Dar ospitalitatea lui Josh nu părea să dea roade ; ochii negri ai arabului rămîneau în continuare atît de reci, încît o uimiră chiar și pe Amanda.

Cînd Amanda coborî scările, Josh înclină capul spre ea, dar toată atenția lui era acaparată de cele două potențiale victime.

Amanda se simți oarecum neglijată, sentiment care-i accentuă durerea de cap. Deoarece aproape îl venera, Josh ar fi putut s-o rănească, cum nimeni niciodată n-ar fi reușit. Dar, oricum, de-a lungul anilor, ea îi ascunsese lui Josh acest sentiment.

Ea observă musafirii examinînd casa cu priviri pline de invidie. Vila din piatră, albă și enormă, cu crîngul din jur plin de salcîmi, de bumbac mătăsos și de struguri de mare, oferea într-adevăr o priveliște minunată, dovadă concretă a reușitei lui Josh în afaceri. Compania Lawson avea filiale în toate marile orașe din America și se infiltra treptat în Europa și-n Orientul Mijlociu. Anul acesta Josh voia să introducă o nouă generație de computere în ofertele Lawson. Compania lui se bucura de succes la public și era menționată pe listele bursei newyorkeze. Cu toate că avea acționari și mai mulți directori generali, Josh conducea singur acest colos cu directori executivi la fiecare filială, care-i prezentau numai lui rapoartele de activitate.

Își conducea afacerea cu aroganța și răceala unui comandant de armată. Angajații aveau față de el un sentiment de respect amestecat cu teamă, ca dealtfel și Amanda. Și asta aproape tot timpul.

La începutul colaborării lui Josh cu tatăl Amandei, Harrison era cel care stabilea afacerile și oamenii de legătură. Dar, în ultimii ani, Joshua reușise să obțină un control aproape total. Acest lucru îl supăra foarte tare pe Harrison, care nu concepea să fie subordonat unui om mai tînăr decît el. De aceea, încercase mereu să se rupă de Lawson Company.

Urmările acestor încercări fuseseră dezastruoase, culminînd cu faptul că Amanda moștenise numai patruzeci și nouă la sută din acțiunile ziarului, deținute de familia mamei sale de o sută de ani. Înainte de a muri, la nașterea copilei, mama Amandei îi încredințase lui Harrison Todd controlul părții care urma să fie moștenită de fiica lor, dar acum Joshua preluase această sarcină. Amanda era conștientă că va trebui să lupte cu Josh, pentru a-l convinge

să-i cedeze controlul asupra afacerii. Mai știa că Josh nu obișnuia să joace întotdeauna cinstit, dar credea că, datorită prieteniei care-i lega, va face o excepție. Cînd tatăl ei trăia, nu exista nici o speranță ca Amanda să poată conduce compania, dar acum Josh trebuia să înțeleagă că lucrurile s-au schimbat. În plus, *Gazette* reprezenta singura rază de lumină în viața ei. Urma să piardă și casa în care se născuse, pentru că tatăl ei o ipotecase, iar asigurarea care-i salvase ziarul nu putuse să-i salveze și casa. Amanda se mutase deja într-o vilișoară care era cu adevărat proprietatea ei.

Cu siguranță că Josh o va ajuta să păstreze controlul asupra ziarului, avînd în vedere faptul că trecuse prin atîtea încercări în ultima vreme. Amanda avea atîta nevoie să rămînă cu această moștenire de familie...

Își dădu pe spate părul lung și negru, care-i căzu pe umerii goi. Deși era virgină la cei douăzeci și trei de ani ai ei, cîteodată se simțea cuprinsă de senzualitate. Și asta mai ales atunci cînd se afla în apropierea lui Josh.

Amanda se îndreptă spre hol, legănînd între degetele ei fine paharul de cristal cu picior. Ascunsă într-o nișă intimă, singură, în spatele unei frunze de palmier, îl privea pe Josh care întreținea atmosfera în imensa sufragerie. Sunetul unor pași care se apropiau o scoaseră din visare.

— Domnul Lawson m-a trimis să vă întreb dacă aveți nevoie de ceva, i se adresă, zîmbind, Ted Balmain.

— Nu, mulțumesc, răspunse ea ridicînd capul și zîmbind. Am un lung antrenament ; în liceu mi-am petrecut multă vreme stînd pe holul din spatele biroului directorului.

— Nu cred c-ai făcut tu asta, chicoti el.

— Vorbeam întruna în timpul orelor. Sau așa aveau ei impresia.

Aruncă o privire peste umărul lui Ted și-l zări pe Brad, care încerca să cucerească o tînără arabă.

— Ted, știi cum procedează mahomedanii cînd seduc fetele ?

— Păi, ăă.... îngăimă Ted, înghițind în sec.

— Cred că sînt în stare să-și taie bucăți din propriul trup, continuă ea. Ar trebui să-l iei deoparte pe Brad și să-i reîmprospătezi memoria.

— O să fac tot ce pot, dar de obicei femeile îl plac, murmură el.

— Păi, e bărbat frumos, bogat și bun. De ce nu l-ar iubi ? rîse ea.

Ted nu-i mai reaminti că Brad trecuse prin două procese de paternitate foarte neplăcute.

— Am să-l educ, promise el. Sper să se termine mai repede petrecerea asta. Lucrăm de mai multe săptămîni să încheiem afacerea asta cu computere cu Orientul Mijlociu, iar azi urmau să se pună la punct ultimele detalii. Dar, din nefericire pentru noi, n-au fost de acord să discutăm la Nassau, deoarece mureau de curiozitate să vadă casa. Așa că Josh n-a prea avut de ales ; cred că ție îți este destul de greu să vezi atîta lume, în situația ta actuală.

— Ei, mă gîndeam eu că aici voi găsi o mulțime de oameni. Doar așa se întîmplă de obicei, nu ? întrebă ea cu delicatețe. Josh e înconjurat întotdeauna de oameni de afaceri.

— La banii lui, cine n-ar fi ? remarcă Ted, chicotind. Ca să te menții la un asemenea nivel, trebuie să te sacrifici. Și cred că nu mai trebuie să-ți spun cîți oameni depind de solvabilitatea acestei companii.

— Nu, aprobă ea. Nu uita, și eu sînt aici un musafir oarecare și nu mă aștept la un regim special.

— Da, dar tu ți-ai pierdut tatăl de curînd.

— Ted, eu îmi pierdusem tatăl cu mult timp înainte ca el să moară, zise ea, cu nostalgie în glas. Nici măcar nu sînt sigură că a ocupat vreodată primul loc în inima mea. Dar știu că fără Josh, viața mea ar fi fost insuportabilă. Cînd tata strîmba din nas în fața dorințelor mele, Josh era singurul meu aliat.

— Josh ține foarte mult la tine, admise Ted, privind peste umăr. Cred că n-or să mai stea mult, spuse el. După asta, vom petrece o zi întreagă în pace și liniște. Adică tu, adăugă el,

strîmbîndu-se. Pentru că Josh are o întîlnire mîine la Nassau și poimîine în Jamaica.

— Ar trebui să aibă mai mulți împuterniciți, zise ea gînditoare.

— Nu-și poate permite, la valoarea lui. Tatăl lui făcea așa, dar el era un fel de play-boy ; era gata să piardă afacerea.

— Balmain ! o voce nerăbdătoare străbătu holul.

Era profundă și poruncitoare, aspră, autoritară și ușor tărăgănată, trădînd accentul texan.

— Vin acum, Josh ! răspunse Ted înroșindu-se ușor, deoarece întîrziase cam mult.

— Mai bine du-te, murmură Amanda. Îți mulțumesc pentru grijă, dar să știi că mă simt bine. Vreau să mă plimb pe plajă cîteva minute ; n-aș vrea să par nerecunoscătoare, dar am nevoie de puțină liniște. Se aplecă să privească femeile elegante și pline de bijuterii.

— Unele miros ca și cum soții lor și-ar cîștiga existența vînzînd parfumuri, adăugă ea.

Ted rîse politicos, dar ezită să plece.

— Josh n-ar fi de acord să ieși singură.

Ea se ridică, înaltă și elegantă.

— Da, știu asta, zîmbi strengărește. Dar plec oricum. Pa !

Amanda se îndreptă spre ușa din față, încercînd să ignore sunetele, zgomotul și mirosurile. Ted se strîmbă, gîndindu-se ce-o să pățească pentru că a lăsat-o să plece. Cu inima cît un purice, se întoarse lîngă șeful său.

— De ce-ai stat atît ? îl întrebă tăios un bărbat blond și elegant. Ochii lui întunecați erau încadrați într-un chip bronzat, care părea sculptat și care amintea de o statuie grecească.

— Amanda dorea să stea de vorbă, zise Ted șovăielnic. Cred că se simte singură...

Joshua Cabe Lawson privi nerăbdător către oamenii de afaceri din Orientul Mijlociu și soțiile lor, îmbrăcate cu rochii scumpe, care glumeau, se distrau și beau cea mai bună șampanie franțuzească. Ar fi vrut să scape de mulți dintre ei,

pentru ca Amanda să se poată simți bine. Era conștient că ea trecea printr-o perioadă dificilă, de aceea insistase să o aducă aici. Spera că în acest fel o va ajuta să iasă din șocul provocat de moartea tatălui său și de neplăcuta situație financiară în care se afla. Dar lucrurile nu prea mergeau așa cum prevăzuse el ; era sufocat de tot felul de afaceri, care tocmai acum se îngrămădiseră pe capul lui, și-i era absolut imposibil să le amîne.

— Aproape am terminat, îi spuse el lui Ted. Spune-i că vin peste zece minute.

— Păi, mi-a spus că vrea să facă o plimbare pe plajă. Are migrenă.

— Sînt sigur că datorită zgomotului. Își aprinse o țigară și trase un fum, trădîndu-și iritarea ; lumina candelabrului se reflecta în părul lui blond, care strălucea ca aurul.

Era înalt, chiar foarte înalt, cu musculatura bine dezvoltată, care-i dădea un aspect de om puternic, ca și cum ar fi obișnuit să facă zilnic gimnastică, cîteva ore bune.

Se încruntă și sprîncenele de un blond închis i se îmbinară ; avea impresia că nu stătuse nici cinci minute cu musafirii de cînd sosise Amanda. Nu-i era teamă de reproșuri ; ea nu se plîngea niciodată. Deși foarte inteligentă, era femeia cea mai puțin pretențioasă pe care-o cunoștea. Cu toate astea, Josh se simțea cumva vinovat.

— Strînge sticlele cu lichior, îi spuse lui Ted. Și smulge-l pe Brad din fascinația de care s-a lăsat cuprins în colțul ăla. Spune-i că vreau să-i vorbesc. Acum !

Ted îi șopti ceva lui Brad, care se scuză față de partenera sa și plecă spre fratele său.

Cei doi frați nu semănau deloc ; unul era blond, avea pielea măslinie și era bine făcut, iar celălalt era puțin mai scund și avea părul castaniu. Dar amîndoi aveau ochii negri și trup atletic.

Brad zîmbi și ridică mîna, înainte ca Josh să scoată vreun cuvînt.

— Știu că risc să exagerez, dar nu-i așa că seamănă cu o farfuriuță ? Vorbește franțuzește, îi place să alerge caii arabi ai tatălui ei și crede că Allah a creat bărbații ca să stăpînească totul în lume, zise Brad mișcînd din sprîncene.

Josh se amuză, dar numai cîteva clipe, după care-i spuse :

— Vezi că e logodită cu unul din familia Rothschild, iar tatăl ei deține o armată !

Brad ridică din umeri.

— Nu-mi pasă ! Dar de ce m-ai chemat ?

— Amețește-l pe ăla ! zise el, arătînd spre șeicul chel cu care discutase toată ziua. Spune-i că nu mă răzgîndesc — ăsta-i prețul și gata. Ori e de acord, ori pleacă acasă să șteargă praful de pe cămilele lui. Nu mai am timp să mă tocmesc !

— Ești convins ? întrebă Brad. Știi că deține o importantă piață de desfacere.

— Știu. Dar și el are nevoie de mine, iar eu n-am de gînd să renunț la profitul meu. Amintește-i că există și alte piețe care mi se pot deschide.

Brad chicoti. Îi plăcea foarte mult să-și vadă fratele în acțiune.

— Am să-i comunic dorințele tale. Mai ai să-mi spui ceva ?

— Da. M-a căutat Get Morrison la telefon. Spune-i să-mi trimită prin fax, la miezul nopții, prețul estimativ al ultimei operațiuni a lui Anders în Montego Bay. Nu mă interesează dacă nu are informații, îl întrerupse pe Brad, care începuse să vorbească. Pînă la noapte trebuie să le obțină.

— Am înțeles, zise Brad, oftînd. Gîndurile îi erau la un telefon pe care-l dăduse înainte de a coborî la petrecere. Era foarte îngrijorat, dar nu putea să mărturisească nimic fratelui său. Oricum, nu încă. Se străduí să fie atent la ce-i spune Josh. Acesta îi văzu expresia feței și i-o interpretă greșit. Își îngustă privirea întunecată și zîmbi sardonic :

— Te gîndești că mă comport ca un tiran, nu-i așa, Brad ? Dar e mai bine să lași afacerile pe mîna piraților ; și noi

avem doi printre strămoșii noștri. Taie și spînzură — asta e singura cale posibilă.

— Da, atîta timp cît ești sigur că adversarul nu și-a luat armura.

— Punct ochit, punct lovit. Mă duc pe plajă, după Amanda. Cum se simte ?

— Nu arată nimic, ca de obicei, zise Brad. Dar suferă. Harrison nu prea era om de afaceri și cu atît mai puțin tată. Totuși, sîngele apă nu se face.

— Poate că ea plînge de fapt după ceea ce Harrison n-a putut să-i ofere niciodată — dragostea părintească.

— Cînd o să am copii, zise Brad cu hotărîre, nu știu dacă le voi oferi mare lucru, dar dragoste le voi da cu siguranță.

Josh se întoarse brusc.

— Mă duc pe plajă.

Dădu din cap politicos spre arabul chel și ieși.

Lumina lunii se oglindea pe suprafața liniștită a apei, lîngă nisipul alb. Amanda stătea pe țărm, cu pantofii în mînă, cu părul unduindu-se în adierea brizei. În aerul nopții se simțeau, amestecate, miresmele florilor.

Din cauza zgomotului făcut de valuri, nu-l auzi apropiindu-se ; îl văzu deodată lîngă ea. Amanda își ridică ochii ei verzi și-i învălui rapid, dar lacom, silueta înaltă, puternică. Cămașa albă, elegantă, îl făcea să pară și mai bronzat. Îl cunoștea dintotdeauna și-l admirase de-a lungul anilor, în copilăria ei tristă. Cînd el era deja introdus în viața publică și începuse să se lanseze în afaceri, ea stătea acasă, ducînd o viață severă. Numai gîndul la Josh o făcuse să reziste. El nu știa acest lucru, acesta era secretul ei.

— Iartă-mă că am fugit așa, zise ea, simțind nevoia să se scuze pentru purtarea ei nepoliticoasă. El se purtase atît de frumos, iar ea se simțea nerecunoscătoare. Am o migrenă cumplită.

— Nu trebuie să te scuzi. Și eu urăsc nenorocitul ăsta de zgomot, dar era inevitabil. Vor pleca în curînd, într-un fel

sau altul, zise el privind-o. De ce-ai stat atît de vorbă cu Ted ? Din cauza lui ai ieșit ?

Ea îl privi fără nici o expresie.

— Cum adică ?

— A făcut ceva ce te-a deranjat ? întrebă el nerăbdător. Cîteodată vorbește-n plus.

Ea rîse, deși nu se simțea prea bine.

— Mă îndoiesc că așa face. Tu îți dai seama cît de mult îți intimidezi angajații ?

El ridică o sprînceană și zîmbi.

— Numai cu tine nu-mi reușește.

— Ha ! Ha ! Atunci de ce crezi că mă aflu aici ?

Josh ridică din umeri.

— Aveai nevoie de odihnă. Mirri n-a reușit să te convingă să părăsești orașul, așa că m-a sunat pe mine, zise el, mijindu-și ochii. E o foarte bună prietenă. Nu-i pot înțelege gustul sălbatic pentru îmbrăcăminte, dar îmi place.

Amanda zîmbi.

— Și mie. Se întinse leneș, simțindu-se în siguranță lîngă Josh, ca de obicei. Îmi place mult aici.

Părea liniștită, ceea ce pe Josh îl făcu să se relaxeze. Se întoarse spre mare și mîna sa cu degete lungi căută în buzunar după un trabuc.

— Pentru priveliștea asta am cumpărat Opal Cay, remarcă el. Pentru cea mai frumoasă plajă și cel mai frumos cer din această parte a insulelor.

Amanda îl aprobă. În depărtare se vedea clar conturul negru al copacilor de pe insula vecină, precum și luminile colorate, de neon, ale cazinoului construit acolo și care era tot proprietatea lui ; de aceea îi plăcea să-l privească noaptea. Luminile străluceau în întunericul dens care acaparase orizontul, cu toate că în timpul zilei cazinoul de-abia se zărea.

— Îmi plac copacii și apusurile de soare, remarcă ea.

— Îmi place gustul banilor pe care-i cîștig, zise el gînditor, privind-o.

— Ești complet corupt, Josh !

— Îmi place să te văd prinzînd momeala, rîse el, iar ochii negri zăboviră admirativ pe rochia ei lungă, argintie, dintr-un material moale, strînsă în talie cu o curea îngustă. N-ar fi trebuit să te îmbraci așa pentru mulțimea asta sofisticată, o avertiză el. Acum îmi dau seama de ce s-a întors Ted așa tîrziu...

— Dar e o rochie foarte modestă, în comparație cu cea pe care o purta femeia cu părul roșu, ripostă ea, cu toate că era plăcut surprinsă de observațiile lui. Simțea nevoia să-l impresioneze, să-l facă să remarce că nu mai e copil, că a devenit femeie.

— Cea cu părul roșu e o tîrfă.

— Atunci de ce-ai invitat-o ?

El ridică din umeri.

— Unul dintre șeici a plăcut-o și mi-a spus asta în drum spre casă. Mi-am dat seama că nu fac rău dacă-i dau posibilitatea s-o aibă lîngă el.

— Dar e dezgustător, spuse ea supărată.

Expresia lui deveni îngăduitoare și ușor răutăcioasă.

— Nu, n-ai dreptate. Așa se fac afacerile, zise, ridicînd o sprînceană. N-ai grijă, n-o să doarmă aici la noapte, adăugă sigur pe sine și zîmbi.

Amanda se îmbujoră, bucurîndu-se că întunericul o ascundea.

— De ce-mi dai mereu camera de lîngă cea a musafirului cel mai important ? Ultimul cuplu de acest gen pe care l-ai adus m-a ținut trează toată noaptea. Era tot una cu părul roșu, care țipa, spuse Amanda șoptit.

— Și asta-ți trezește amintiri, nu ?

Fu surprinsă că Josh aduse în discuție acest subiect. Timp de opt ani nu vorbiseră niciodată despre asta. Amanda își schimbă poziția, ca el să nu-i poată vedea fața.

— Nu vrei să-mi răspunzi ? o întrebă.

— Nu e nimic de spus. S-a petrecut cu mult timp în urmă.

El trase din trabucul fumegînd, al cărui vîrf deveni de un portocaliu incandescent.

— Terri și cu mine ne... mă rog, ne distram atunci, Amanda. Nu ne-am închipuit că ne-ai putea vedea.

— Nici nu v-am văzut, replică ea repede. Încercă să-și alunge din memorie amintirea stîrnită de Josh, dar fu imposibil să nu revadă trupul lui gol suprapus peste silueta încordată a lui Terri.

Amanda privi în depărtare ; începuse să tremure. Multă vreme fusese urmărită de imaginea mîinilor lui mari crispate pe coapsele lui Terri și de felul cum o smucea spre el, într-un ritm rapid. Iar atunci cînd Terri țipase, cuprinsă de convulsii, Amanda fusese scîrbită și înspăimîntată.

Încetă să se mai gîndească la asta. Se întoarse și o luă de-a lungul țărmului. Avea o senzație ciudată, își simțea trupul arzînd.

— Știu cît de traumatizant a fost pentru tine, zise el încet, pășind în spatele ei. Poate că trebuia să discutăm despre asta chiar atunci, dar la cincisprezece ani erai destul de naivă.

Amanda își încrucișă brațele la piept, străduindu-se să uite expresia feței lui în momentul cînd simțise plăcerea maximă. În viața ei nu mai văzuse ceva asemănător.

— Nu e nevoie să-mi explici nimic, Josh, murmură ea chinuit, întorcînd capul. Acum înțeleg ce se întîmplă.

El trase brusc aer în piept și își înfipse o mînă în buzunar.

— Foarte bine, zise el supărat. O să ne ascundem în continuare după deget, așa cum facem de opt ani. Eu voiam să clarificăm lucrurile o dată pentru totdeauna ; dacă tu ai adus vorba despre foștii mei musafiri care făceau dragoste, am crezut că acum ar fi momentul. Dar îmi dau seama că în ultimul timp ai văzut multe lucruri urîte și nu mai e nevoie să-ți trezesc și eu amintiri supărătoare.

Ea se opri și se întoarse spre el, privindu-l posomorîtă.

— Tata m-a protejat atît de bine, începu ea rar, încît... niciodată n-am văzut măcar un bărbat gol.

— Tatăl tău te-a păzit al dracului de bine, zise el.

Amanda își ridică părul de pe fața îmbujorată, fără să-l privească. Își simțea trupul fierbinte. Și în același timp rece și umed. Vibrînd de senzații pe care nu le putea înțelege.

Josh se opri în fața ei, întinse mîinile și-i atinse umerii. Îi mîngîie carnea fierbinte, făcînd-o să-și țină respirația. Era atingerea cea mai senzuală din cîte simțise vreodată și nu-și putu ascunde reacția.

Ochii lui întunecați alunecară pe rochia ei subțire și se opriră pe sînii mici și obraznici care trădau simțurile Amandei. Respirația ei întretăiată și unduirea trupului minunat îi spuneau lui Josh lucruri pe care poate că nu voia încă să le vadă.

— Ești vulnerabilă, observă el sec. Noaptea asta, necazurile prin care ai trecut în ultima săptămînă, petrecerea de astă-seară... sau poate chiar amintirile noastre comune te-au făcut să te crispezi.

— Da, admise ea, în timp ce cu ochii larg deschiși îi căută privirea în raza de lumină ce venea dinspre casă.

Îi urmări cu degetele curbura vibrîndă a gîtului și coborî pînă atinse conturul delicat al claviculei. Ea își opri respirația, dar nu protestă și nici nu-i dădu mîna la o parte.

Josh o privi și buzele lui se întredeschiseră, deși nu-l părăsea gîndul ascuns că ceea ce face acum este un lucru primejdios. Ea era lipsită de apărare, iar el era excitat. Și nu mai fusese de mult timp cu o femeie. După plecarea lui Terri, Josh începuse o poveste de dragoste pătimașă și de lungă durată cu o frumoasă sud-americană. Și iată că acum geamătul slab care-i scăpase Amandei îl excitase mai mult decît reușise vreodată trupul gol al Louisei Valdez.

Amanda tremura. Într-o singură clipă își aminti de toți acești ani în care tînjise de dorul lui, iar acum simți că are nevoie de el mai mult ca oricînd.

Lui Josh nici nu-i venea să creadă, văzînd în privirea ei atîta dorință. Voința lui se clătină. Trabucul îi tremură în mînă, iar el încercă să nu cedeze în fața schimbării bruște de atitudine pe care o simțise la Amanda.

Fata stătea în aceeași poziție, dar Josh se hotărî. Își luă mîinile de pe ea, ca și cum pielea ei fină l-ar fi ars ca un foc viu. Nu mai îndrăzni s-o atingă din nou. Nu se mai mișcă. Chipul lui, aplecat spre ea, era imobil, ca și cum ar fi fost sculptat în piatră.

— Joshua ?

Oare șoapta înghețată pe care o auzise fusese glasul ei ?

Privirea lui mîngîie vîrfurile tari ale sînilor ei, care împungeau corsajul, apoi coborî pe coapsele ei mlădioase, pe gambele lungi și elegante, pe picioruşele ei goale. Pantofii argintii erau aruncați pe nisipul alb, la discreția valurilor înspumate.

Cu o mișcare lină, se depărtă de Amanda.

— Uite, zise cu brutalitate, ți-ai lăsat pantofii în valuri. S-au udat.

Cuvintele lui o readuseră la realitate.

— Sînt vechi. I-am dat cu spray-ul argintiu pentru păr al Harrietei.

El își căută trabucul și-l văzu plutind în apă. Oftă, vîrîndu-și mîinile în buzunare.

— Spray-ul Harrietei ? exclamă el deodată.

Ea rîse. Cîteodată aveai impresia că Josh te ascultă, dar, de fapt, el se afla cu gîndul foarte departe.

— Să te-nveți minte să fii atent cînd vorbesc cu tine, spuse Amanda, și el zîmbi ; totul reintră în normal.

Mai tîrziu, Amanda reuși cu greu să-și aducă aminte cînd și cum s-au întors în casă. Dar cînd ajunse în camera ei, fu gata să leșine ; tot trupul îi ardea. Avea o durere de cap cumplită și se simțea complet lipsită de apărare.

Nu mai putea să-și ascundă sentimentele ; îl dorea într-adevăr pe Josh. Dar era foarte hotărîtă ca de-acum înainte să-și controleze pornirile. De-abia scăpase de sub dominația

tatălui ei, n-ar fi avut nici un rost să intre atît de repede într-o nouă sclavie.

Bine cel puțin că Josh nu profitase de slăbiciunea ei. O respinsese puțin cam grosolan, dar, în fond, cu bunătate. Amanda auzise multe zvonuri despre iubitele lui și mai ales despre Terri. Mai știa că Josh nu intenționa să se căsătorească și tocmai de aceea se comportase onorabil cu ea. O cunoștea bine și n-ar fi fost în stare s-o atragă în patul lui, pentru cîteva minute de plăcere. Deci făcuse un lucru bun; cu toate acestea, Amanda își simți trupul vibrînd pînă la ivirea zorilor. Dar cel mai grav era faptul că nici măcar nu avusese prezența de spirit să-i amintească lui Josh de slujba ei de la ziar.

După ce se despărțise de Amanda, Josh își dădu seama că nu poate dormi și nici nu mai încercă. Ar fi trebuit să fie mulțumit, deoarece încheiase afacerea cu șeicul. Dar nu se simțea în apele lui.

Era mai agitat ca oricînd. Fiind foarte îndărătnic, își chinuia de multe ori angajații, care din motive obiective nu puteau să-i îndeplinească cerințele. La fel ca majoritatea celor care reușiseră în viață, nu putea fi îngăduitor cu oamenii care duceau o viață mediocră.

— Pentru numele lui Dumnezeu, du-te la culcare, îi spuse Josh lui Ted. Nu vezi că dormi în picioare ?

Ted se ridică din fotoliul confortabil și zîmbi.

— Îmi face plăcere să stau cu tine. Dar, ai dreptate, cîteva ore de somn nu mi-ar strica. Am impresia că tu dormi iepurește.

Josh ridică din umeri și răspunse :

— Așa procedam în primii ani — era singura posibilitate de a salva compania. Și m-am obișnuit așa.

Josh se încruntă ; nu spusese chiar adevărul. Îl îngrijora faptul că avusese o asemenea ieșire față de Amanda. Își aprinse nervos o țigară.

— O să te distrugă fumatul ăsta, remarcă Ted din ușă.

— Și viața îi omoară pe oameni, ricană Josh. Dina mă înscrisese la un seminar de combatere a fumatului, adăugă el. O să mă las, dar nu astă-seară.

Ted îi răspunse, ridicînd din umeri :

— Treaba ta. Ne vedem mîine dimineață.

Ușa se închise și Josh rămase singur cu gîndurile și amintirile sale.

Începuse să-i fie dor de Harrison Todd. Poate că tatăl Amandei nu fusese un om perfect, dar Joshua învățase multe lucruri bune de la el. Fusese o lovitură gîndul că n-o să-l mai aibă niciodată pe Harrison lîngă el. Brad era un foarte bun om de afaceri, dar Harrison avea o vastă experiență, pe care nici unul dintre frații Lawson nu avusese ocazia s-o acumuleze.

Afacerile astea... murmură el. Chiar și în momentele de singurătate, gîndul la afaceri era pe primul plan. Abia după aceea își aminti de trupul delicat și frumos al Amandei. Existența lui de pînă acum fusese o succesiune de afaceri, nu semănase deloc cu viața aventuroasă a părinților, care se consumase în adultere. Josh își amintea cum tatăl lui flirta fără nici o perdea cu alte femei și asta destul de des. Mama era ceva mai discretă, dar întotdeauna era însoțită în călătorii de bărbați care aveau jumătate din vîrsta ei și care o ajutau să-și cheltuiască banii.

Josh nu cunoscuse niciodată apropierea și dragostea familiei sale ; fusese trimis la școală cînd avea numai șase ani. De aceea, cu mulți ani în urmă, îl surprinsese îngrijorarea tandră a Amandei, cînd se înțepase în cactus. Între timp, se obișnuise ca oamenii să-l iubească numai pentru banii lui.

Amanda îi stătuse alături în cele mai grele momente ale vieții. Cînd își rupsese piciorul la schi, tot Amanda venise să-l viziteze la spital, aducîndu-i ceaiuri și vorbe bune. Ea îl dădăcea cînd era bolnav și tot ea îl tachina cînd era sănătos, așa că Josh nu-și mai putea imagina viața fără ea. Dar pînă acum n-o atinsese niciodată. Nici măcar de Crăciun, sub rămurica de vîsc.

Și iată că acum cîteva ore, pe plajă, totul se schimbase. Josh nu o mai vedea ca pe o fetiță. O dorea și nu știa cum să lege acest nou sentiment de afecțiunea pe care o simțea pentru ea și de prietenia care-i unea.

Relațiile lui cu alte femei fuseseră simple pînă acum. Toate erau versate și puteau să facă dragoste fără să se implice emoțional. Iar Josh știa că acest gen de legătură n-ar fi fost posibil cu Amanda. A face dragoste cu Amanda însemna pentru el a te însura, a face copii și toate celelalte. Deoarece deocamdată lui Josh îi era imposibil să se căsătorească, trebuia să se abțină s-o mai atingă. Noaptea aceasta nu se va mai repeta. Amanda îi simțise imediat ezitarea și se purtase cu grație și cu demnitate. Trebuia să fie sigur că n-o va mai pune niciodată într-o asemenea situație ; nu-i plăcea s-o vadă umilită. Acest lucru nu se potrivea deloc cu spiritul și personalitatea ei. Se străduise ani întregi să-i modeleze temperamentul și o ajutase să-și impună punctul de vedere în fața tatălui ei. Și acum trebuia să urmeze același drum.

Josh luă această hotărîre și își îndreptă din nou gîndurile la afacerile lui.

CAPITOLUL TREI

Din Opal Cay se putea vedea în depărtare oceanul care îmbrăcase toate nuanțele posibile de verde și albastru. Apele lui erau cristaline, curate și pure, la fel ca în toate insulele care formau Arhipelagul Bahamas.

Amanda zîmbi în fața acestei minunate priveliști și spera ca plaja cu nisipul ei alb și strălucitor ca zahărul să nu fie niciodată acoperită de cazinouri somptuoase sau de complexe hoteliere, așa cum se întîmplase cu foarte multe golfulețe din jur.

Își împinse mîinile adînc în buzunarele rochiei scurte și albe. Tocmai ieșise din apă și trupul ei zvelt era încă ud, ca și părul lung și întunecat, pe care și-l desfăcuse, lăsîndu-l în adierea brizei. Simțea cum îi trecea prin plete vîntul fierbinte și umed. Sub rochie purta o pereche de bikini galbeni cu dungi roșii, care reprezentau prima dovadă a nonconformismului ei, de la moartea lui Harrison.

Știa că ar fi trebuit să simtă ceva. Tristețe. Mînie. Epuizare. Singurătate. Dar nu simțea decît o mare eliberare. Ce fericit ar fi fost Harrison Sanford Todd.

— Înseamnă că n-am inimă, zise ea cu voce tare.

— De ce ? se auzi din spatele ei o voce adîncă, amuzată și ușor cinică.

Amanda se întoarse, deschizînd larg ochii de culoare verde-pal, care deveniră blînzi și neajutorați la vederea trupului perfect al bărbatului care se apropia. Își dădu pe spate părul lung, răvășit de briză, ca să-și poată elibera buzele de atingerea lui.

— Credeam că ai plecat la Nassau.

— Plec la unsprezece și jumătate. Acum e aproape șapte. De ce-ai ieșit atît de devreme ?

— L-am visat pe tata, zise ea, deși nu era purul adevăr. Aș vrea să-mi fie dor de el.

— Nu era făcut pentru viața de familie, Amanda. Nu-ți pierde timpul inutil, căutîndu-ți o vină imaginară. A făcut și el ce-a putut, la fel ca și tine. Și asta e suficient.

Josh vorbise cu accentul lui texan, pronunțînd cuvintele moale și pătrunzător. Ochii lui negri străluceau la fel ca apele oceanului în lumina soarelui, atunci cînd o privea pe Amanda de la înălțimea lui impunătoare.

— Nu ți-am spus că e foarte periculos să înoți singură aici din cauza curenților ? o întrebă el.

— Ba da, parcă mi-ai spus, acceptă ea zîmbind. Și probabil că nu te-am ascultat. Dar n-am înotat prea departe, pentru că nu mi s-a dezvoltat destul simțul aventurii. Încă ! adăugă ea.

— O să vezi că am dreptate. Oceanul este plin de surprize, spuse Josh zîmbind.

— Și de rechini, murmură ea.

El privi spre ocean și ochii i se îngustară. Țigara aprinsă se legăna în mîna lui osoasă, foarte bronzată și împodobită cu un ceas fin de aur, care era îngropat în părul des de pe încheietura puternică. Era îmbrăcat cu bermude albe și cu un tricou gri-șters, banal de convențional. Era ca și cum ar fi purtat o mască, pentru că Joshua Cabe Lawson nu era deloc, dar absolut deloc convențional, așa cum dealtfel o aflaseră toți adversarii lui în afaceri pe propria lor piele.

Josh părea uriaș pe lîngă Amanda, în ciuda faptului că și ea era înaltă și subțire. Felul cum arăta, părul lui auriu și

trupul superb, făceau ca Amanda să se simtă atrasă de el ca de un magnet. Reputația scandaloasă fusese uitată doar pentru puțină vreme, atunci cînd fusese cu Terri. Cu toate că Josh iubea cu adevărat femeile cu care se afișa, trebuia să le părăsească, deoarece nu voia să se însoare. Nu putea să ia asemenea hotărîri importante decît în afaceri. Dădea impresia că se droga cu afaceri, atît era de pasionat.

Iar Amanda, proaspăt ieșită din colegiu și plină de idei, nu prea putea înțelege că împlinirea unei cariere este ca un afrodisiac. Ea dorea cu disperare să repună pe picioare mica tipografie *Todd Gazette* și s-o facă să funcționeze la capacitatea maximă. Ward Johnson, managerul acestei tipografii, ocupa de foarte mult timp această funcție și se tîra de la o zi la alta în aceeași cumplită rutină, fără să se deranjeze să schimbe cel mai mic lucru.

Săptămînalul fusese prima lui dragoste. Tipografia îi era ca o piatră legată de gît și, la fel ca Josh, ar fi vrut s-o închidă sau să vîndă întreg echipamentul. Dar Amanda se împotrivea. Era convinsă că tipografia ar putea fi rentabilă dacă ar fi bine condusă.

Amandei îi plăcea să lucreze la ziar. Cu toate că nu-și luase licența în jurnalistică, ci în contabilitate, avea cîteva idei despre modalitățile de îmbunătățire a echipamentului învechit, despre reorganizarea vînzării tipăriturilor și despre structurarea activității personalului, care trebuia să acopere ambele compartimente : tipografie și publicistică. Dar, încă din copilărie, personalitatea Amandei fusese continuu reprimată de către un tată autoritar și tiranic, așa încît ea nu învățase cum să fie agresivă fără a fi însă ofensivă ; iar atunci cînd dădea unele sugestii cu blîndețe, nimeni n-o asculta. Și cu atît mai puțin oamenii care-o cunoșteau.

Amanda îl privi pe Josh, întrebîndu-se de ce oare nu se simțea niciodată sufocată atunci cînd el își exercita asupra ei instinctele protectoare. Și doar Josh o protejase foarte mult timp : de la un an după ce terminase școala din Elveția, pînă

cînd intrase la colegiul din San Antonio, la nouăsprezece ani.

În timpul colegiului, tot Joshua fusese îndrumătorul ei, deoarece Harrison nici măcar nu observa lipsa ei de preocupări. Josh îi explicase Amandei că este bine ca femeile să aibă o profesie și să nu depindă de nimeni, nici chiar de eventualul lor soț. Amanda îi ascultase sfaturile și se pregătise pentru comerț și, secundar, pentru marketing. Terminase colegiul *magna cum laude*. La primirea diplomei numai Josh venise s-o vadă ; tatăl ei era plecat la Londra să încheie o afacere.

Josh devenise asociatul lui Harrison cu opt ani înainte și fusese foarte bun cu Amanda din primul moment, cu toate că se purta oribil cu toți ceilalți oameni cu care venea în contact.

Amanda își amintea cu plăcere de prima ei întîlnire cu Josh. Marele Joshua Lawson căzuse într-un cactus plin de țepi, din cauza motanului ei, Butch, un monstru care intrase ca trenul în Josh, dezechilibrîndu-l. Amanda fusese atît de furioasă, încît aproape că-l strînsese de gît pe Butch, dar mila față de Josh fusese cu mult mai mare decît mînia. Așa că alergase să ia din casă o pensetă, cu care-i scosese toți spinii, timp de douăzeci de minute lungi. Luçrase foarte conștiincios, iar Josh, mai întîi surprins, apoi amuzat, se lăsase docil să-l atingă, ceea ce n-ar fi permis nimănui. Amanda nu aflase aceste amănunte decît mult mai tîrziu, cînd Josh i s-a confesat cu nostalgie.

— De ce zîmbești ? șopti el.

— Mi-am amintit de cactus... răspunse ea repede.

El rîse.

— Da... Ce s-a mai întîmplat cu pisica ta cu ochi albaștri ?

— A murit, nu știi ? A murit anul trecut, cînd stătea la Mirri, spuse Amanda cu tristețe în glas.

— Da, tigrul Lily, mormăi Josh.

Porecla lui Mirri o făcu să zîmbească.

— Nu cred că are un temperament mai agresiv decît al tău, spuse ea. Și este cea mai bună prietenă a mea.

— Da, pentru că semănați, spuse Josh supărat. Este excesiv de introvertită și blocată fără speranță de scăpare într-o singurătate autodistructivă.

— O, mulțumesc pentru analiza profesională, replică Amanda sec. N-ar fi trebuit să observi că Mirri e introvertită. Niciodată nu dă străinilor această impresie.

— Da, știu, răspunse Josh. Joacă teatru foarte bine atunci cînd se îmbracă la fel ca prostituatele de cea mai joasă speță, cînd folosește tone de machiaj, cînd cochetează fără măsură și cînd face anunțuri publice că vrea să aibă copii cu mai mulți bărbați. Și-ai văzut cum fug bărbații de ea, adăugă Josh rîzînd. Într-o bună zi va apărea cineva care va crede că Mirri este chiar așa cum vrea să pară. Mi-ar părea foarte rău pentru ea.

— Sper să nu i se întîmple asta vreodată...

— Și eu sper. A suferit și ea destul. Ca și tine, de altfel, zise Josh, și privirea i se întunecă. Ar fi trebuit ca Harrison să fi fost biciuit cu mulți ani în urmă. M-am gîndit la asta o dată sau de două ori, cînd m-am pus în locul tău. A fost de-a dreptul criminal prin felul în care s-a purtat cu tine și n-am reușit niciodată să-l fac să-și dea seama de asta.

Amanda era surprinsă și mișcată de faptul că lui îi pasă atît de mult de ea, încît să fi încercat să-l schimbe pe Harrison.

— Poate că a fost dur, aprobă ea. Dar n-a fost un om rău. Întotdeauna a găsit oameni deosebiți ca să aibă grijă de mine și niciodată nu mi-a lipsit nimic.

— Nu ți-a lipsit nimic, în afară de dragoste.

Cu degetele lui puternice și blînde o apucă de bărbie și-o făcu să-l privească.

— Într-o bună zi o să apară un bărbat norocos, Amanda ; el se va bucura de dragostea și dorința care au crescut în tine și care de-abia așteaptă să izbucnească.

Ea îi zîmbi, prefăcîndu-se că nu bagă în seamă dulcea senzație care-i explodase în tot corpul.

— Asta se va întîmpla numai dacă respectivul va ști să gătească și să folosească mașina de spălat, glumi Amanda.

El izbucni în rîs, fără să se simtă deloc ofensat. Își întoarse privirile spre orizont, adăugînd :

— Cel puțin atunci n-o să te mai ascunzi...

— Nu, n-am s-o mai fac, răspunse Amanda, intuind că este momentul să se avînte într-o discuție mai delicată. Joshua, ce se va-ntîmpla cu tipografia ? Este adevărat că ești de partea lui Ward Johnson și că vrei s-o închizi ?

— Eram sigur, bombăni el, aruncîndu-i o privire. Chiar nu putem scăpa de blestemata aia de tipografie ? În fond, ce știi tu despre cum se conduce o tipografie ?

Era imposibil să-i smulgi un răspuns clar dacă el nu voia acest lucru. Amanda știa de mult că Josh este un maestru al metodei socratice de a răspunde la o întrebare cu o altă întrebare.

— Oricum, am mai multe cunoștințe despre asta decît a dovedit Ward Johnson. El a reușit să îngroape toată afacerea. Josh, aș vrea să preiau conducerea ziarului și a tipografiei din San Antonio, izbucni ea.

— Am mai avut această conversație înainte de moartea lui Harrison. Răspunsul meu nu s-a schimbat de-atunci. Este *nu,* spuse Josh.

— Dar ar trebui măcar să m-asculți înainte de a lua decizii pripite. M-am gîndit foarte mult la asta. Doar am o diplomă în administrarea afacerilor. Știu să conduc o afacere.

— Da, teoretic știi, spuse el, avînd un aer dur și hotărît. Dar n-ai experiența și duritatea necesare pentru a manipula oamenii.

— Managementul nu se face întotdeauna cu duritate. Lucrez la ziar de două luni. De curînd am făcut un bilanț general și am constatat multe lipsuri.

— Ai intrat în biroul lui Ward Johnson în lipsa lui, remarcă Josh. Dar să știi că este cu totul altceva să conduci activitatea zi de zi. Și ce-ai vrea să fac cu Ward ? Să-l concediez

după cincisprezece ani de muncă conștiincioasă numai ca tu să te poți juca de-a Doamna Executiv ?

Amanda se enervă, ochii i se întunecară și se aprinse la față.

— Uiți că dețin patruzeci și nouă de procente din afacere, spuse ea cu dinții încleștați. Care aparțin familiei mamei mele de aproape o sută de ani.

— Vei avea controlul asupra acestor procente numai atunci cînd vei îndeplini condițiile clauzei din testament, preciză el cu un zîmbet rece.

— O să-l contest, urlă ea.

— Tatăl tău avea mintea la fel de clară ca și a mea. N-ai nici un motiv legal pentru a contesta testamentul.

Amanda simțea cum roșește. Ochii ei verzi deveniseră reci ca gheața, trădînd furia ce-o cuprinsese.

— Deci cînd o să împlinești douăzeci și cinci de ani sau cînd te vei mărita, îi reaminti el sarcastic. Îți sugerez ca pînă atunci să urmezi indicațiile lui Ward Johnson. Pe urmă, mai putem sta de vorbă.

— Ward Johnson poate să se ducă la dracu', strigă ea. Iar tu ai putea să-l însoțești, Joshua !

Josh se amuză și colțurile gurii lui mari, senzuale, se ridicară.

— Cînd aveai șaptesprezece ani erai plină de curaj, la fel ca un iepuraș născut de două ore, remarcă Josh. Cam atunci am început eu să te modelez. Îți amintești ?

— Ai reușit să mă înfurii, zise ea, aproape sufocată de mînie și respiră adînc pentru a-și redobîndi controlul. Acum aș fi în stare să arunc cu ceva în tine.

Josh clătină din cap, cu o figură tristă.

— De-asta chiar aveai nevoie ! Harrison făcuse din tine o păpușă, o păpușă amărîtă ale cărei sfori le trăgea el. Eu sînt cel care te-a învățat să lupți pentru independența ta.

Încet-încet, mînia o părăsea. Da. Făcuse pentru ea acest lucru. Atunci cînd își învinsese tatăl pentru prima oară, viața ei se schimbase. Ea, care niciodată nu îndrăznise să ridice

mîna în clasă, care nu-şi contrazisese vreun adversar, dintr-o dată era capabilă să facă faţă oricărei situaţii.

— Se pare că ţi-am fost o elevă bună, zise ea după un minut, privindu-l cu un zîmbet trist. Dar, în acelaşi timp, nu-mi face nici o plăcere să lupt.

— Dar nici să pierzi. Deşi ambele experienţe reprezintă lecţii folositoare pentru tine, răspunse Josh. Pentru cîteva secunde, ochii lui deveniră aproape transparenţi. Ar fi putut să-i mărturisească faptul că ştia la fel de bine ca şi ea ce înseamnă să fii distrus şi dominat. Nici copilăria lui nu fusese prea veselă. Dar despre aceste lucruri nu vorbea niciodată. Nici măcar cu Brad.

Josh făcu cîţiva paşi, trăgînd adînc din ţigară.

— Ce obicei dezgustător, mormăi el. Scoase un emiţător micuţ din buzunar şi apăsă un buton. Dina îmi aminteşte de seminarul antifumat de săptămîna viitoare, de la Sheraton. Noroc că am întîlnire cu consiliul de conducere în aceeaşi dimineaţă, altfel aş fi uitat.

Amanda zîmbi în sinea ei, amuzată de gesturile lui. Dina era secretara lui Josh de zece ani, de cînd tatăl lui murise prematur, după un infarct. Era foarte eficientă, dar înfricoşătoare în acelaşi timp. Amanda se întrebase odată, destul de serios, dacă nu cumva Dina era medium, deoarece părea capabilă să anticipeze orice mişcare a lui Josh. Chiar şi acum, poate că avea programat un semnal în computerul ei, să-i reamintească lui Josh de seminarul la care el tocmai se gîndise.

— De ce zîmbeşti prosteşte ? întrebă el. Ţi-a mai venit vreo idee năstruşnică ?

Zîmbetul ei se lărgi şi mai mult. Mîinile i se crispară în buzunare, în timp ce pregătea un nou argument, cu siguranţă la fel de ineficace.

— Dar tipografia...

— Nu, repetă Josh, cu răceală în glas.

Amanda îşi ridică braţele.

— Cred că mai bine m-aş înţelege cu un perete.

— S-ar putea, zise el, arătîndu-i stînca ce se profila în faţa casei. De ce nu încerci ?

Ea se muie. Era mult prea obosită acum ca să mai lupte.

— Cel puţin te vei uita peste cifre înainte de a distruge tipografia ? întrebă ea calm, hotărîtă să obţină de la Josh măcar atît.

— Bine. Dar este tot ce pot să-ţi promit. Accentul lui tărăgănat de texan era înşelător. Dădea impresia că este încordat, cînd în realitate nu era deloc aşa. Dar să ştii că n-o să-i dau cu piciorul lui Ward Johnson, adăugă.

— De fapt nici eu n-aş vrea, mărturisi Amanda. Ştiu că are o situaţie familială grea.

— Şi tu ai obiceiul să colecţionezi animale rănite şi oameni amărîţi, sesiză el imediat. Cum ai făcut şi cu pisica aia rătăcită care a fost muşcată de cîinele vecinilor şi pe care a trebuit s-o iei în casă. Şi cu porumbelul cu aripa ruptă. Şi cu şarpele pe care grădinarul l-a tăiat din greşeală cu foarfeca de buruieni. Asta le-a-ntrecut pe toate !

— Dar era numai un pui de şarpe, se apără Amanda.

— Eşti fiinţa cea mai miloasă din lume, o tachină el. Numai că-ţi pasă prea mult de nişte lucruri mărunte.

— Cineva trebuie să facă şi asta.

— S-ar putea. Dar nu te mai uita aşa la mine. Eu trebuie s-o-ntind. Se uită precipitat la ceas. Trebuie să mă pregătesc pentru plecarea la Nassau.

— Nu ţi-ar plăcea să-ţi iei o zi liberă ? îl întrebă ea.

El păru foarte surprins.

— O zi liberă, continuă ea cu un zîmbet luminos, înseamnă o zi în care nu munceşti deloc. În care poţi să sforăi pînă tîrziu sau să faci plajă sau să te uiţi pe pereţi.

— La naiba cu pierderea de vreme !

— O să ajungi să ţi se strice tot ce ai în tine, îi explică ea. Mai întîi creierul, apoi stomacul şi pe urmă inima. Nu peste mult timp vei fi piele şi os, un adevărat schelet ambulant.

— Ei, nu mai spune ! Apucă o şuviţă din părul ei negru şi lung şi trase, aşa cum făcea cînd era încă o copilă. Doar că

acum ca își lăsă încet capul pe spate și privirea lui se opri pe buzele ei roșii și moi, și întîrzie acolo cîteva secunde.

— Ești cam aiurită, spuse Josh.

— De la tine am învățat. Vocea îi suna ciudat. În apropierea lui, aproape că nu mai putea respira și-i era teamă că el ar putea observa acest lucru.

— Joshua, mă tragi de păr, șopti ea tulburată.

El slăbi strînsoarea, dar numai foarte puțin. Se aplecă asupra ei și Amanda simți cum răsuflarea lui, mirosind a tutun și a cafea, îi răcorește buzele întredeschise.

— Mai bine-ai fi mai atentă, ca nu cumva să mă hotărăsc să te iau sub ocrotirea mea, zise el pe un ton grav. Nu cred c-ar fi o soartă prea fericită pentru tine.

— Nu fi fraier. Nu mi-ar plăcea să șterg praful în biroul tău, spuse Amanda, străduindu-se să pară calmă, cu toate că-și simțea trupul arzînd. Tu ești un mediteranean închistat și eu o franțuzoaică din provincie. În plus, ești și mult prea ocupat.

— Asta crezi tu despre mine într-adevăr ? Că în creier am un registru de contabilitate și că inima mea se supune unor reguli prea alunecoase ? Tu ești singura din lume care-ar trebui să știe că nu e deloc așa, zise el cu o voce la fel de senzuală ca atingerea catifelei. Eu te-am învățat numai cum să lupți, dar cred că restul trebuie să înveți tu singură. Eu sînt mult prea obosit ca să mă port cu tine ca un tutore adevărat. Josh dădu drumul șuviței de păr și se întoarse cu spatele la Amanda. Iar ea îl privi cu o plăcere de nedescris.

— Lasă c-am să mă educ eu într-un fel sau altul, Josh, murmură ea, găsind exact nota de sinceritate amuzată care-l făcu pe Josh să-și ridice o sprînceană. Dacă nu vrei să te sacrifici pentru mine, cred că voi căuta pe altcineva care s-o facă.

— Nu, nu vei face asta. Încă nu știi regulile acestui joc. Iar atunci cînd te vei dărui, o vei face pentru totdeauna.

Amanda îl privi lung, observînd oboseala și plictiseala care i se citeau pe chipul sever.

— Ești foarte obosit. De ce nu-l trimiți pe Brad la Nassau, ca să te poți odihni puțin ?

Îngrijorarea asta a ei aproape că-l înfurie. Nu voia asta, n-avea nevoie de-așa ceva. Își strînse pumnul, trase cu forța din trabuc, scoțînd un nor de fum.

— Pentru că, știi foarte bine, Brad ar trece podul și s-ar opri la cazinoul din Paradise Island. Și am de gînd să-l feresc de această tentație, cel puțin pînă încheiem contractul cu Arabia Saudită.

Amanda avea motivele ei să bănuiască faptul că Brad se lăsase deja pradă tentațiilor de acest gen, dar nu putea să-l pîrască lui Josh, care n-avea nici un fel de înțelegere pentru această slăbiciune a fratelui său.

— E foarte greu să se certe omul cu tine, comentă ea.

— Atunci n-o mai face. Și, oricum, n-aș mai avea timp să stau, zise el, uitîndu-se din nou la ceas. Sper să fiu aici pentru masa de prînz.

— De cînd am venit, cred că n-am stat împreună nici măcar o jumătate de oră. Și mă gîndesc foarte serios să mă întorc la San Antonio.

— Dar a trecut numai o săptămînă de la înmormîntare. Mai rămîi cîteva zile. De ce nu vrei să mergi mîine cu mine în Jamaica ? Sînt sigur că voi avea destul timp să stau cu tine.

— Lasă, nu te mai obosi, răspunse ea, plictisită de tonul lui protector.

— Nu-ți face griji, n-am să fac nici un efort, spuse el, zîmbind cald.

Ea întinse mîinile în față, zicînd :

— De cîte ori sînt lîngă tine, am impresia că merg pe bîrnă, cu spatele.

El păru foarte tulburat. Îi atinse din nou părul, dar de data asta își retrase mîna imediat. O privi în ochi pînă cînd inima ei începu să bată cu putere.

— Nu mai sînt un copil, Josh, zise ea, alintîndu-se.

— Dar nici nu ești o ființă superficială, replică el. Ai profunzimea oceanului și ești la fel de misterioasă ca un boboc de trandafir crescut într-un cîmp de mărăcini. Îți recunosc valoarea, la fel cum îți admir spiritul. N-aș putea să te murdăresc niciodată.

— Ești un pirat, îl acuză ea, pe un ton neconvingător. Și ești la fel de demodat ca și mine.

El aprobă dînd ușor din cap.

— Dar să nu mai spui asta nimănui, zise el surîzînd, și porni spre casă. N-aș putea suporta să strici imaginea pe care o au ceilalți despre mine.

CAPITOLUL PATRU

Pînă la urmă, Brad n-a mai mers la Nassau, a plecat numai Josh. Dar seara, în timpul cinei, Josh l-a rugat pe fratele său să facă o călătorie pînă la Montego Bay.

— Foarte bine, acceptă Brad încîntat. Am să plec în Jamaica în locul tău. Dar pînă la sfîrșitul săptămînii trebuie să ajung la San Antonio. Voi negocia cu un posibil client, care e director la Centrul Aerospațial.

Amanda sesiză imediat licărirea de bucurie din ochii lui Brad, dar Josh nu observă nimic. Motivul pentru care Brad voia să se întoarcă în Texas nu i se păru Amandei foarte plauzibil ; poate că ea îl cunoștea pe Brad mai bine.

— Poți să faci exact ce vrei ca să-ți rezolvi treburile, replică Josh. Trebuie să recunosc că ai realizat cîteva cîștiguri bunicele anul ăsta.

Brad nu-și ridică privirea, prea ocupat să răsucească paharul cu vin.

— Am cîștigat suficient ca să mă pot ridica ?

— Îmi datorezi încă salariul tău pe șase luni, îi reaminti Josh. Și asta ca să achiți împrumutul ăla murdar.

Brad își privi fratele cu ochii strălucind de furie :

— Foarte bine, lovește-mă. Și ce dacă am pierdut ? Cîteodată mai și cîștig, și-atunci e vorba de sume imense !

— Nimeni nu cîștigă la jocurile de noroc, zise Josh cu răceală. Este exact ca un narcotic, iar tu ai devenit dependent și nu vrei să recunoști.

Brad își aruncă șervetul pe jos și sări în picioare, spunînd :

— Mîine dimineață iau avionul spre Mo' Bay. Și cînd termin treaba acolo, mă duc acasă.

Brad voia de fapt să-l provoace pe Josh la ceartă. Dar Josh nu avea nici un chef și își privi fratele pînă cînd acesta termină de vorbit. Brad îi aruncă o privire Amandei, zîmbindu-i forțat, apoi părăsi camera.

— L-ai rănit, spuse Amanda.

— Gustă din perișoarele astea, o îndemnă Josh, vrînd să evite discuția. Sînt absolut delicioase.

— Este doar fratele tău.

— Tocmai de-asta vreau să-l trezesc, înainte să-și piardă moștenirea și să-și distrugă viața.

— Dar nu se poate să-l internezi într-o clinică, Josh, insistă ea. Nu e un scaun, să-l trimiți la reparat.

Josh ridică o sprînceană.

— Doar n-ai de gînd să discutăm despre asta acum, o întrerupse el hotărît, cu o ușoară amenințare în glas.

Dar Amanda nu intenționa să abandoneze. Ca de obicei, era de neclintit. Gustă din mîncare : Josh avea dreptate, perișoarele erau într-adevăr delicioase.

În timp ce Brad cel tăcut și ascuns zbura spre Jamaica, Josh o luă pe Amanda să viziteze împreună o insulă nelocuită de lîngă Opal Cay.

— Tu însăți mi-ai spus că am nevoie de o zi liberă, îi reaminti el, atunci cînd Amanda se arătă surprinsă de propunerea lui. Harriet ne-a pregătit mîncarea pentru picnic și ne-a pus și o sticlă de vin.

Ea zîmbi. Perspectiva unei zile petrecute alături de Josh era de-a dreptul devastatoare pentru simțurile ei. Amanda se simțea ca-n rai.

Josh aruncă ancora și acostară. La San Antonio acum era toamnă, dar aici era o vară eternă. Plaja avea același nisip alb, strălucitor, iar apa era de un albastru superb. Pe cer nu se zărea nici un nor. E o zi perfectă pentru picnic, gîndi Amanda cînd păși pe țărm.

Privi spre Josh, admirîndu-i discret picioarele lungi, musculoase, în bermudele albe. Era îmbrăcat într-o bluză albastră, tricotată, care-i scoteau în evidență pieptul puternic și umerii largi, și purta pantofi comozi, marinărești. Josh descărcă bagajul din cîteva mișcări îndemînatice și rapide. Amanda se bucura să-i urmărească gesturile, mai ales că-i plăceau mîinile lui mari și puternice, cu degetele lungi și unghii frumoase, impecabil de curate.

Pentru comoditate, Amanda își strînsese părul într-o coadă de cal și iată că se simțea mai tînără ca oricînd, mergînd în umbra lui Josh și la adăpostul palmierilor și al strugurilor de mare, care crescuseră pe plajă.

Josh așternu pe jos fața de masă albă și puse peste ea coșul de răchită plin cu mîncare, lăsînd-o pe Amanda să scoată farfuriile și tacîmurile de argint, în timp ce el aduse castronașele acoperite.

— Ești pus pe treabă ? întrebă ea.

— Da. Dar întotdeauna sînt așa, zise Josh, privind-o glumeț printr-un borcan cu salată de fructe rece ca gheața. Și dacă faci vreo mișcare greșită, încercînd să m-ajuți, o să-ți îngrop în nisip năsucul tău drăguț și-o să te las acolo.

Ea se amuză de expresia lui amenințătoare.

— Chiar ai putea face asta ?

— Probabil că nu, recunoscu el.

Privirile li se întîlniră.

— Glumeam, să știi, zise ea dulce. Nu mă gîndesc la tine ca la... mă rog, în fond sînt cam demodată uneori.

— Știu, spuse Josh, întinzîndu-i o farfurie, un borcan și o lingură. Uite, mănîncă ceva. Ești cam prea încordată de cîtva timp ; ajunge.

— Încă mă mai doare, mărturisi ea, privind în sus. Tata n-a ținut prea mult la mine, dar era singurul om apropiat pe care-l aveam.

— Asta nu-i adevărat. Și Brad, și Mirri, și eu, toți sîntem lîngă tine.

— Da, da, așa este. Amanda își umplu farfuria.

Josh nu adusese costumele de baie, dar nu conta, pentru că Amanda era mai mult decît mulțumită să stea la soare. Era hotărîtă să se întoarcă acasă foarte bronzată.

Josh își scosese bluza și se întinsese pe nisip. Amanda îi aruncă priviri pe furiș, admirîndu-i frumusețea virilă și masculină a trupului. Era foarte bronzat și musculos, dar fără să fie diform, așa cum erau, după părerea Amandei, culturiștii care se antrenează exagerat. Era înalt, suplu și bine făcut. Pieptul îi era acoperit cu o pădure de păr blond-închis, care se prelungea pînă la elasticul bermudelor. Și probabil chiar mai jos.

— Ești peste tot așa de bronzat ? întrebă Amanda, fără să-și dea seama.

Josh rămase cu ochii închiși. Apoi zîmbi, ducîndu-și mîna lui mare la fermoarul bermudelor.

— Vrei să te convingi ?

Ea rîse, scoțînd un sunet dulce și zglobiu în liniștea insulei, întreruptă doar de bătăile de aripi ale pescărușilor care zburau spre țărm și murmurul brizei ușoare.

— Nu, mulțumesc, adăugă ea, politicoasă.

Josh căscă, apoi o privi, zicînd :

— Brad și cu mine nu purtăm slip cînd venim singuri aici să facem plajă. Dar pun pariu că tu te-ai bronzat cu o mulțime de urme albe de la costum.

— Dac-aș face și eu așa, cu siguranță că vreun vecin s-ar ascunde într-un tufiș cu videocamera și aș apărea la știrile de la ora șase, acuzată de indecență, spuse Amanda, fără să-l privească.

— Nebuni sînt peste tot, murmură el. Sînt obosit. Vocea lui suna ușor surprinsă.

— Dacă nu dormi niciodată, zise ea. Mă mir că n-ai căzut pînă acum.

— Sînt rezistent.

— Nu-i adevărat. Cînd ți-ai făcut ultima dată un control medical ?

— Sînt programat peste două săptămîni. Consiliul director insistă să mă controlez o dată pe an.

Josh nu-i mai spuse că anul acesta avusese curajul să ceară un test medical suplimentar, confidențial. De cîțiva ani avea anumite bănuieli ; pe de o parte n-ar fi vrut să-i fie confirmate, dar pe de altă parte ar fi dorit să nu mai trăiască în incertitudine.

— Și foarte bine fac, pentru că nimeni nu vrea să te vadă la pămînt, zise Amanda.

— Ești chiar atît de sigură ? Gîndește-te că eu sînt singura piedică în calea visului tău, care este *Gazette.*

— Tu și testamentul tatălui meu, sublinie ea, și se ridică în picioare, privindu-l cu ochii ei verzi, catifelați. Și eu n-aș dori niciodată să ți se întîmple ceva rău. Niciodată. Nici pentru bani, nici pentru oricare alt motiv.

Ochii lui întredeschiși deveniseră foarte întunecați. Privirile îi alergară spre decolteul tricoului ei fără mîneci, apoi se reîntoarseră la chipul ei prelung, care avea acum o expresie minunată. Josh își dădu seama că-i face foarte mare plăcere s-o privească. Și mai înțelese, cu surprindere, că era prea obosit ca să mai lupte.

Simțea că ceva luase foc înăuntrul lui și încă ardea. Amanda era atît de pură, neatinsă, iar el o dorea. Avea nevoie de ea. Cu disperare o voia. Deja rezistase prea mult, iar ea era atît de provocatoare, fără să fie conștientă de acest lucru, încît, în ultimele zile, nu mai avea liniște, nu mai putea dormi, nu mai avea chef de muncă. Josh oftă ușor și dintr-o dată se relaxă. Doar o singură dată, își zise. Doar nu e mare lucru și... doar de data asta și gata.

Josh se ridică încet, cu mîna îndreptată spre gura ei. Cu vîrful degetului arătător îi urmări ușor conturul buzelor,

întinzîndu-i rujul și o privi adînc în ochi, luîndu-i parcă toată energia. Apoi îi văzu buzele moi și se aplecă deasupra ei.

— Nu e cea mai bună idee pe care-am avut-o în viața mea. Dar, oricum, sărută-mă, Amanda, șopti și gura lui senzuală se uni încet cu a ei.

Trupul Amandei fu cuprins de o plăcere imensă. Era primul ei sărut cu Josh, cu adevărat primul, la care visase de atîția ani. Dulcele șoc pe care-l simți cînd gura lui se lipi de buzele ei moi o făcu să geamă ușor și să se încolăcească în jurul lui Josh ca o iederă. Sărutul acesta pe care-l dorise atît de mult era acum al ei și se simțea arsă de el, voia să se înece cu el. Trupul îi luă foc. Amanda se ridică în vîrful picioarelor, aruncîndu-și brațele în jurul gîtului lui. Corpul îi pulsa și-l cerea pe Josh cu fiecare fibră ; picioarele ei lungi și elegante începură să tremure atunci cînd el o strînse și mai mult în brațe și începu să o sărute din ce în ce mai pasionat.

Singurii bărbați cu care se sărutase în viața ei fuseseră, majoritatea, studenți la colegiu. Unul sau doi dintre ei aveau oarecare experiență, dar cei mai mulți erau la fel ca ea : timizi, introvertiți și încă neformați. Amanda nu-și amintea să-și fi dorit vreodată să facă dragoste cu unul dintre ei.

Dar cu Josh se simțea cu totul altfel. Poate pentru că fuseseră prieteni atîția ani, îl simțea foarte apropiat sau poate că senzualitatea pură și blîndă a gurii lui fusese cea care-i devastase simțurile. Oricare ar fi fost explicația, în momentul cînd Josh o atinse, ea se simți ca un alcoolic care-și găsește băutura preferată.

Iar Josh păru să-și dea seama de acest lucru, pentru că încercă să-și tempereze dorința, ca să pareze lipsa ei de experiență. Cînd îi puse mîinile pe coapse și o lipi de el, ea simți erecția lui puternică și păru să iasă din transă. Atunci Josh slăbi strînsoarea și începu să-i mîngîie buzele cu limba și s-o muște ușor. Amanda se relaxă din nou ; atunci mîinile lui coborîră pe coapse și o trase pînă ce corpurile lor se lipiră.

Dar în acel moment ea își aminti de o scenă petrecută de mult, seara, la lumina lunii, cînd Josh mîngîia coapsele altei femei și o smucea spre el, în timp ce era aplecat asupra ei.

Josh simți cu buzele oftatul Amandei și, cu efort, se depărtă de ea.

— Te deranjează că sînt excitat ? o întrebă el direct.

— Da, mărturisi ea jenată, ascunzîndu-și fața la pieptul lui.

El respiră adînc de cîteva ori. Bătăile inimii se transmiteau în tot trupul lui puternic, dar era hotărît să n-o forțeze dacă ea nu dorea.

O apucă de bărbie și o privi lung în ochii ei, zărind acolo dorința puternică amestecată cu teamă. Își dădu seama că îl adora ; n-avea atîta experiență încît să-și poată ascunde sentimentele. Era foarte clar că Amanda îl iubește la nebunie. Josh știa de mulți ani acest lucru, dar pînă acum nu luase nici o atitudine.

Trase aer adînc în piept și se ridică de lîngă ea.

— Nu, zise el liniștit. Nu sînt în stare să fac asta, Amanda.

Ea își linse buzele și simți în gură gustul lui Josh, care părea la fel de nemulțumit ca și ea, dar se luptă împotriva acestui sentiment. Și învinse. Își aprinse trabucul și porni spre țărm.

Cînd se întoarse, Amanda strînsese deja toate lucrurile și le pusese în coșul de răchită. Încerca să se poarte ca și cum nu s-ar fi întîmplat nimic.

Josh se aplecă să-și culeagă bluza de jos, fiind convins că Amanda îi admiră spatele gol.

Cînd se întoarse spre ea și-și trase bluza peste cap, era încă excitat. Dar nu trebuia să facă asta. Chiar că nu trebuia. Deși i se părea că gura ei este o poartă deschisă spre rai, n-avea voie să înceapă un lucru pe care știa că nu-l poate termina.

— Ar fi bine să plecăm, spuse el calm. Brad trebuie să se întoarcă și vreau să văd cum s-a descurcat.

— Eu sînt gata întotdeauna o dată cu tine, glumi ea.

El luă coșul, iar ea mergea tăcută în spatele lui, spre șalupă.

Pe drumul de întoarcere, tăcerea lor penibilă fu întreruptă brusc de un vînt puternic. Dar Amanda nu era deloc speriată. N-o înspăimînta nimic, atît timp cît era lîngă Josh, doar îl văzuse de-a lungul anilor reușind în atîtea situații extrem de periculoase. Odată, cînd zburau cu aeroplanul lui Josh, pe care-l avusese înainte de a-și lua avionul cel nou, fuseseră surprinși de o vilejie. Dar reala lui competență și sîngele rece cu care a acționat au transformat un posibil accident tragic într-o aventură.

— La ce te gîndești ? o întrebă el pe drumul care traversa New Providence și vocea îi sună foarte ciudat, acoperită de zgomotul motoarelor.

— La modul cum treci prin orice pericol, răspunse ea fără să mintă. Ești stăpîn pe tine în situațiile cele mai grele.

— M-am antrenat continuu pentru asta, trebuind să le rezist directorilor mei, care tot timpul îmi fac propuneri de extindere, spuse el cu răceală. Îți trebuie nervi de oțel ca să poți cîștiga bani.

— Parcă eu nu știu asta, răspunse Amanda, strîmbîndu-se. Nu știu dacă o să mai am ceva de moștenit cînd voi împlini douăzeci și cinci de ani. Cred că pînă la acea dată Ward Johnson o să piardă tot, adăugă iritată. În ultima vreme nu-i prea stă mintea la slujbă.

— Las-o baltă, o sfătui el. Pînă acum ar fi trebuit să știi deja că nu mă răzgîndesc niciodată cînd sînt convins că am dreptate. Degetele lui începură să alerge pe butoanele de comandă, deoarece Opal Cay se zărea în depărtare.

— Ține-te bine, o avertiză el.

Josh împinse cu putere butonul de reglare și, cu ochii strălucind, începu să se lupte cu vijelia și cu valurile înspumate care-i atacau în drumul lor spre micul port de ambarcațiuni.

Cînd ajunseră pe punte, Josh zîmbi răutăcios și se amuză văzîndu-i expresia feței.

— Oh...

— Disperarea asta te face să nu te mai poți controla, insistă el. Te aduce în stare să faci dragoste într-o mașină parcată în mijlocul celui mai intens trafic. De-asta nu mai vreau să am o legătură permanentă, ci relații întîmplătoare, care se sfîrșesc aproape la fel de repede cum încep, mărturisi el, privind la mîinile ei împreunate cuminți pe masă. Niciodată n-am suportat dependența. Nu fumez țigară, ci trabuc, pentru că mi-e mult mai ușor să renunț. Nu beau niciodată whisky, ci prefer coniacul, pentru că nu creează dependență. Și niciodată la o petrecere nu amestec băuturile, pentru că nu vreau să-mi pierd controlul.

Amanda cunoștea aceste lucruri, dar totodată știa că este un fumător pasionat, chiar dacă nu voia s-o recunoască nici față de sine însuși. I se rupse inima cînd auzi că Josh nu mai voia să se implice într-o legătură serioasă. Pentru că ea ar fi dorit asta.

El se ridică în picioare :

— Am întîlnire cu cineva la aeroportul de la Nassau și-am vorbit cu Ted să mă conducă cu șalupa.

— Foarte bine.

Josh făcu o pauză, privind-o.

— Noi doi sîntem prieteni de foarte mult timp. Și n-aș vrea să te pierd fiindcă ne-am înfierbîntat mîngîindu-ne sau fiindcă vrei să te ajut într-o afacere pe care eu n-am de gînd să o încredințez.

— Josh, tu vei fi întotdeauna cel mai bun prieten al meu, zise ea, surîzînd. Și sper că și tu gîndești la fel.

El se apropie de scaunul ei, punîndu-și mîna pe masă și aplecîndu-se spre ea atît de mult, încît aproape li se atinseră fețele. Cînd începu să vorbească, Amanda îi simți răsuflarea pe buze.

— Vreau să fac ceva bun pentru tine și nicidecum să-ți rănesc inima.

Ea se ridică pînă îi atinse obrazul aspru. Ochii lui străluciră.

— Mă vrei ? întrebă ea, cu o voce răgușită.

— Simt că mor de dorință, răspunse el, plin de pasiune. Și știi ce-am să fac ?

— Nu. Ce ? întrebă ea, cu buzele fremătînd.

— Absolut nimic. Este singurul fapt nobil din viața mea. Ce zici de gluma asta reușită ?

El plecase de lîngă ea, dar se observa încordarea ce-i cuprinsese trupul.

Amanda rîse scurt. Josh ieși din casă peste un minut.

CAPITOLUL CINCI

Brad încheie cu succes afacerea în Montego Bay, dar nu se grăbi să se întoarcă în Opal Cay, pentru că avea într-adevăr probleme. Trebuia neapărat să găsească o metodă pentru a-și onora pariurile, înainte de a pierde ceva foarte valoros. Avea nevoie de bani gheață și încă foarte repede. Singura lui speranță era să-l convingă pe Josh să-l ajute încă o dată. Dar nu era deloc o soluție bună, pentru că Josh nu putea să-i înțeleagă slăbiciunea. Josh n-avea nici o slăbiciune, era independent și invulnerabil, își cîntărea de fiecare dată deciziile — asta era preocuparea vieții lui. Făcea parte din categoria acelor oameni puternici, care nici nu ajutau, dar nici nu se lăsau ajutați. Cum ar putea el să înțeleagă pasiunea pentru jocurile de noroc ? Nu, reflectă Brad, dar dacă aș vrea, aș putea renunța oricînd. Numai că nu-și propusese niciodată acest lucru pînă acum. Dar o va face mai tîrziu, cu siguranță.

Deodată simți cum îi curge ceva rece pe mîneca hainei.

— O, Doamne, iertați-mă ! își rostogoli cuvintele chelnerița cu gura frumoasă. Era îmbrăcată cu o fustiță de-o palmă, care abia-i acoperea chiloții, și cu o bluză albă decoltată și mulată peste sfîrcurile obraznice și cafenii ale sînilor. Era blondă, cu ochi albaștri. Incredibil de sexy ! Atît de sexy,

încît Brad nici nu mai observă pata maro de pe costumul lui gri impecabil și nici nu mai simți că e ud.

— Bună ! murmură el, senzual.

— Bună ! zîmbi ea. Eu sînt Barbara, chelnerița dumneavoastră. Părul ei era plin de fundițe și panglici colorate.

— Mă numesc Brad Lawson, zise el, privind-o de sus pînă jos. Elegantul restaurant, de cinci stele, nu prea era aglomerat în acea seară. În afară de Brad și de aproximativ cinci cupluri, practic nu mai era nimeni. În afară, bineînțeles, de această bomboană de fată.

Ea făcu ochii mari.

— Chiar așa ? întreba ea. Sînteți fratele lui Joshua Lawson ?

Fratele cel mare era cunoscut pretutindeni. Brad se întreba dacă lui Josh i-ar fi făcut plăcere dac-ar fi aflat de această întîmplare, dar decise că nu. Lui Josh îi plăceau brunetele. În sfîrșit, era și el previzibil într-un domeniu...

— Da, eu sînt ăla, recunoscu el...

— Fratele dumneavoastră a luat masa aici într-o zi, explică ea de unde-l cunoaște. Eu plîngeam, deoarece mama tocmai fusese internată în spital ; făcuse un infarct. Iar domnul Lawson l-a convins pe șeful meu să-mi dea voie să stau lîngă ea. Este un om foarte bun.

Brad zîmbi, relaxat.

— Da, este. Ca și mine, bineînțeles. Sînt inteligent, atrăgător, bogat și mai ales foarte modest.

— Chiar așa ? rîse ea.

El își duse mîna în dreptul inimii, uitînd pentru moment de griji.

— Modestia este o greșeală. Adu-mi o găleată de stridii prăjite și-ți voi îndeplini orice dorință.

Ea începu să chicotească și obrajii i se înroșiră.

— Puteți face asta ?

— Așa cum poate rechinul să-noate. Hai, du-te. Adu-mi stridiile alea. Grăbește-te, nu trebuie să pierdem nici o clipă.

— Bine. Doriți și ceva de băut ? îl întrebă ea, rîzînd.

— Un pahar cu șampanie. Sînt convins că șampania și stridiile constituiau cheia succesului lui Casanova.

— Păi, o să ne convingem dacă e așa sau nu... murmură ea cu cochetărie.

Cînd Brad privi în ochii ei, îi vibră tot corpul. Surîse, dîndu-și seama că nu se va întoarce în seara asta la Opal Cay. Spera ca Josh să nu-l certe prea tare.

Amanda urcase devreme în camera ei, plictisită de atîta singurătate. Îl auzise pe Josh ieșind, dar dormea cînd el se întorsese. Iar Brad nu apăru toată noaptea.

La nouă dimineața, înainte de a coborî la micul dejun, Amanda o sună pe Mirri la San Antonio. Nu mai vorbise cu buna ei prietenă de la înmormîntare și acum simțea nevoia să o audă, deoarece era total dezorientată. Josh o înnebunise.

— Ești bine ? o întrebă imediat Mirri.

— Cred că da, cu excepția faptului că mă lupt întruna cu Josh, răspunse ea.

— Da ?! exclamă Mirri entuziasmată. Ce palpitant !

Amanda se bucură că Mirri n-o poate vedea înroșindu-se, deoarece nu spunea chiar adevărul.

— Ne certăm pentru situația ziarului, proasto ! încercă Amanda să glumească. Se întinse pe așternutul colorat în alb și verde, înăbușindu-și un oftat ; părul lung și negru i se împrăștie în valuri în jurul chipului luminos.

— Vreau să spun că nu-mi va fi deloc ușor să îmbunătățesc administrarea ziarului, deoarece scrisorile mele de acreditare nu-l impresionează deloc pe Josh.

— Îmi pare rău că te consumi în zadar, zise Mirri, oftînd la rîndul ei. Vezi, dacă nu reușești la început...

— Sînt sigură că nu-mi va permite să conduc singură toată afacerea. El spune că n-am destulă experiență pentru asta și are dreptate. Dar experiența se poate dobîndi. Sper să mă lase să controlez măcar tipografia.

— Să nu calci pe nimeni pe bătături, o avertiză Mirri. Vezi că redactorul-șef a înlăturat mai mulți angajați instruiți și talentați decît știi tu. Lucrează pe ascuns și n-are scrupule cînd e vorba să-și apere cuibul călduț. Și nu se teme de Joshua, pentru simplul motiv că acesta n-are timp să cerceteze afacerea în adîncime.

— Ai lucrat prea mult pentru FBI, remarcă Amanda. Începi să vorbești ca un adevărat agent.

— Dar nu vreau asta ! spuse Mirri, oftînd din nou. Sînt doar un om care respectă legea, cu visuri mari și privire necruțătoare. Știi ce mi-a spus Nelson Stuart ? Că părul meu roșu e prea strident pentru un agent guvernamental.

— Dar nu credeam că mai stai de vorbă cu domnul Stuart.

— Este agent, mormăi ea. Trebuie s-o fac, n-am încotro. M-am gîndit să dau la drept, dar el a avut un comentariu de făcut și la această idee a mea.

— Ei bine, ce-a zis ?

— Că pentru asta-ți trebuie creier.

— Mai bine l-ar transfera într-un ținut înghețat.

— Ba eu l-aș trimite în Yuma, Arizona. Cred că doar în zonele fierbinți se simte ca acasă.

Amanda rîse. Îl văzuse o dată pe Stuart, omul de oțel. Pe cît era Joshua de blond, pe atît era el de negru, suplu, cu ochii reci. Era omul legii, așa cum scrie la carte. El și vesela Mirri fuseseră dușmani chiar din prima clipă, cînd se întîlniseră în biroul FBI-ului din San Antonio. În următorii doi ani situația nu se îmbunătățise prea mult, iar Mirri amenința din ce în ce mai des că-și dă demisia. Stuart ceruse chiar transferul lui Mirri ; dar nici unul dintre ei n-avusese prea mult noroc. Sau poate ei n-au vrut să aibă noroc. Oricum, formau un cuplu instabil și Amanda se gîndea uneori dacă nu cumva sub această ostilitate afișată se ascundea o atracție puternică.

— Cînd ai de gînd să te întorci ? întrebă Mirri. Acolo n-ai pe nimeni cu care să vorbești și sînt convinsă că Josh te calcă

pe nervi tot timpul. Deși, trebuie să recunosc, mă gîndesc la faptul că te și răsfață.

— Da, o face, poate în memoria trecutului nostru comun, zise Amanda încet. Îi datorez foarte mult. Cred că merită și el altceva decît o viață de încercări și renunțări. Păcat că nu s-a însurat și n-are copii.

— Joshua Lawson ? exclamă Mirri. Însurat ! Ha ! Aș vrea s-apuc și eu ziua aia. Făcu o pauză. Dacă stau să mă gîndesc, adăugă ea, cred că luna trecută l-am văzut învîrtindu-se în jurul unei sud-americane. Erau în New York. Am uitat cum o cheamă, dar știu că stabileau culorile de pe afișele unui magazin de cosmetice. Josh este un bărbat foarte atrăgător, nu-i așa ?

Amanda nu voia să se gîndească la prietenele lui Josh. Știa că avusese multe femei, dar prefera să-și țină capul în nisip și să nu iscodească lucruri care ar supăra-o cu siguranță.

— Cred că da, răspunse ea sec. Ascultă, sosesc la sfîrșitul săptămînii, continuă ea, ca să schimbe subiectul. Mergem la cumpărături. Trebuie să mă prezint la slujbă în fiecare zi și am descoperit că n-am destule haine. Nu mai merge ca la școală, cînd nu ieșeam din blugi și tricouri.

— O.K. Vin cu tine prin magazine numai dacă Josh te va lăsa să te întorci repede. Cred că se gîndește că ai nevoie de o vacanță și eu sînt de acord, spuse ea grav. A fost foarte greu pentru tine să-ți îngrijești tatăl și să mergi la serviciu în fiecare zi.

— Da, dar mi-am asumat singură această responsabilitate. Și, datorită lui Josh, pe tata l-a îngrijit sora medicală. Nu prea mi-a dat el atenție nici cînd era foarte bolnav.

— Niciodată nu ți-a dat atenție, zise Mirri cu mîhnire. La fel ca tatăl meu. Dacă avea grijă de mine cineva cînd eram adolescentă, poate nu ajungeam o asemenea epavă sentimentală. Nici nu m-a băgat în seamă. Niciodată nu mi-a spus să nu ies singură noaptea, iar eu eram mult prea proastă ca să-mi dau seama de pericol. Ea făcu o pauză : vocea i se

subțiase din cauza amintirilor copleșitoare. Iisuse, șopti ea trist, dacă mama nu murea, aș fi fost acum cu totul altfel. Dar viața mea s-a schimbat total de cînd tatăl tău te-a trimis la școala în care învățam eu, în loc să te ducă la o școală particulară.

— Am avut nevoie una de alta, Mirri, zîmbi Amanda. Și-am rămas împreună. Chiar și după ce m-am mutat la liceul particular. Chiar și după ce ți s-a-ntîmplat coșmarul din noaptea aceea.

— Dacă nu țineam atît de mult la tine, m-aș fi omorît în noaptea aia, spuse Mirri cu seriozitate. Apoi tăcu, reamintindu-și detaliile acelei nopți, la care se gîndea mult prea des. Amanda era singura ființă căreia îi mărturisise.

— M-ai luat acasă la tine, continuă Mirri, deoarece tata era plecat din oraș. Și-am plîns toată noaptea după ce ne-am întors de la spital, iar tu ai stat tot timpul lîngă mine.

— Ar fi trebuit să accepți atunci ajutorul avocaților, îndrăzni Amanda.

— Să povestesc... despre asta... unor străini ? întrebă Mirri, neîncrezătoare. Mă simt și așa destul de rău cînd Nelson Stuart se uită la mine ca la una ieșită din bordel. Mă crede o tîrîtură.

— Ar trebui să-i spui că veselia ta este de fapt o mască.

— Ai înnebunit ? izbucni Mirri. Oricum, cu părerea lui Stuart despre mine sau cu cincizeci de cenți fac același lucru : îmi cumpăr o cafea.

— Ești incurabilă.

— Și mă mai fac. Auzi, trebuie să plec acum. Ai grijă de tine.

— Și tu. La revedere.

Mirri închise telefonul, simțind că niște ochi pătrunzători o privesc cu stăruință. Era îmbrăcată cu o fustă multicoloră și o bluză de un roșu strălucitor — culori sălbatice, care i se potriveau și care îi ascundeau austeritatea și timiditatea. Părul lung și roșu îi cădea pe umeri în bucle naturale. Avea

chipul palid, plin de pistrui, și niște ochi mari, expresivi, cu gene dese.

— Folosești telefonul companiei și îți irosești timpul de lucru, domnișoară Walsh ? o întrebă el, fără să zîmbească.

— În primul rînd, sînt în pauză, și-n al doilea rînd, am fost sunată, n-am dat nici un telefon. Își puse coatele pe masă, proptindu-și bărbia în pumni și se uită lung la el. Pot să vă întreb ceva, domnule Stuart ?

— Ce ? întrebă el, mijindu-și un ochi.

— Ăsta e chipul dumneavoastră adevărat sau vi-l fabricați în fiecare dimineață ?

Privirea lui deveni și mai rea.

— Vreau să spun că nu rîdeți niciodată, zise ea, fără să-și poată stăpîni zîmbetul. Oare, dacă ați încerca, vi s-ar fisura figura ?

— Folosirea judicioasă a telefonului face parte din responsabilitățile dumneavoastră, îi reaminti el, țeapăn. Nu sînt permise convorbiri personale în timpul serviciului, chiar dacă sînt provocate de altcineva.

— Mai am două minute din pauza pentru cafea, repetă ea, uitîndu-se la ceas. Și dacă nu credeți că nu eu am dat telefon, n-aveți decît să verificați. Doar știu că voi, băieții explozivi de la FBI, aveți acces la compania pentru înregistrarea convorbirilor telefonice, nu-i așa ?

El continuă, ca și cum ea n-ar fi zis nimic.

— În altă ordine de idei, v-aș ruga să vă îmbrăcați adecvat, ținînd cont de faptul că acesta este un birou în care lucrează în majoritate bărbați.

Ea se cercetă, începînd de la cercurile uriașe de aur pe care le purta în urechi și terminînd cu brățările de aur care-i zdrăngăneau la încheieturile mîinilor.

— Domnule Stuart, ce vreți să spuneți cu asta ? Ați vrea să vin goală ? Dar, domnule Stuart !

Ea ridică vocea și tocmai atunci intrară pe ușă doi tineri agenți. Apoi dispărură în alt birou, înăbușindu-și rîsul, în timp ce domnul Stuart încerca să-și refacă demnitatea rănită.

— Din contră, domnișoară Walsh, șuieră el printre dinți, dacă ați veni goală la birou, ne-am distra mult mai puțin decît o facem acum, cînd sînteți îmbrăcată ca un caleidoscop.

El se întoarse și intră în biroul lui, închizînd ușa cu un zgomot teribil.

Mirri rămase mult timp cu ochii ațintiți la ușă. Apoi își linse vîrful degetului arătător și, strîmbîndu-se, scrise cu el în aer :

— Unu-zero pentru mine.

Părăsind orășelul aflat pe partea cealaltă a insulei, Joshua își conducea Lincoln-ul foarte preocupat. El menținuse în această zonă mica industrie locală, astfel ca oamenii să-și poată ameliora nivelul de trai.

Băștinașii din Opal Cay, ca și restul locuitorilor din Bahamas, erau meșteșugari foarte pricepuți. Ei foloseau frunzele de palmier pentru decorarea unor obiecte cu design foarte complicat, confecționate de ei : coșuri, genți, pălării și aplice. În New Providence, regiunea unde se afla Nassau, exista și orașul St. George Wharf. Uriașul hambar de aici fusese transformat în numeroase tarabe individuale, unde băștinașii vindeau aceste obiecte de artizanat turiștilor sosiți cu vapoare ce acostau în golf. Dar această activitate era foarte prost plătită, mai ales pentru că turiștii simțeau nevoia să se tocmească atît de mult, încît vînzătorii, dealtfel extrem de prietenoși, scădeau foarte mult prețurile. Astfel, o geantă sau o pălărie, la care se lucrează o zi întreagă, ajungea să fie vîndută cu un dolar.

Această situație îl irita pe Josh, care era convins de faptul că cineva care-și putea permite să facă o călătorie pînă în insulele Bahamas ar fi putut la fel de bine să dea cinci dolari pe o pălărie sau pe o geantă de pai, mai ales că erau lucrate manual. Așa că lui Josh îi venise ideea să încheie o afacere cu prietenul său din Texas, care conducea un magazin de produse din import. Mărfurile realizate de angajații săi erau

vîndute în piețe de desfacere de peste ocean, unde aceste obiecte exotice erau rare și apreciate la adevărata lor valoare.

Joshua furniza materia primă din care meșteșugarii din Opal Cay confecționau obiectele și tot ei le pregăteau pentru transport și vînzare. Băștinașii nu plăteau nici un fel de chirie, pentru că, de fapt, era pămîntul lor — acesta era argumentul lui Josh, cînd cineva încerca să protesteze. O foaie de hîrtie n-avea nici o valoare în fața pămîntului pe care l-au iubit și care a hrănit atîtea generații. În orășel exista o asistentă medicală și o clinică modestă, unde venea un doctor francez de două ori pe săptămînă. Joshua realizase pentru ei și cîteva amenajări moderne, le introdusese curent electric și apă curentă, dar numai celor care doreau. El nu voia să schimbe și nici să educe pe nimeni cu forța. Învățînd din experiența americanului simplu, își dăduse seama că, înlăturînd o cultură, schimbînd-o complet, se ajungea de fapt la un genocid lent. Ceea ce realizase el la Opal Cay era menit să lase băștinașilor posibilitatea de a face ce doresc cu propria lor cultură. Ei îi ceruseră să le aducă un manager care să le administreze profitul, ceea ce Josh făcu imediat. Prin investiții și garanții reușiseră să strîngă o avere frumușică. Iar dacă s-ar fi întîmplat ceva cu Josh sau cu imperiul lui, băștinașii nu rămîneau la mîna unui eventual intrus, care ar fi putut cumpăra insula și ar fi profitat de munca lor.

Josh se simțea epuizat. Moartea tatălui Amandei avusese ca urmare creșterea responsabilității lui și iată că acum simțea povara discuțiilor și tocmelilor fără sfîrșit, cărora le făcuse față singur. Brad era, în esență, un om foarte corect și un adevărat expert în stabilirea relațiilor cu partenerii, pentru că fermeca pe toată lumea. Dar cînd muncea prea mult, începea să piardă, chiar dacă deținea toate atuurile. Spre deosebire de el, Josh prefera să moară, decît să cedeze un pas.

În timp ce meditase la toate aceste aspecte, Josh băuse un păhărel de coniac. De fapt, el ar fi trebuit să se reîntoarcă în Nassau, pentru a-i propune ministrului educației introdu-

cerea calculatoarelor în sistemul de învățămînt, dar acesta era plecat din oraș, astfel că Josh obținuse audiența numai pentru săptămîna următoare.

Era foarte obosit. Și Brad nu venise de la Montego Bay, nici nu telefonase, situație care presupunea două posibilități : ori se încurcase cu vreo fetiță binevoitoare, ori se împotmolise la un pocher cu miză foarte mare. Josh aprecie că ambele variante sînt la fel de periculoase. Brad era destul de prevăzător, dar nu prea era indicat să fii afemeiat în acele vremuri. Reputația lui Josh ținea mai mult de legendă decît de realitate și fusese inventată pentru deliciul femeilor. Dar Brad își cîștigase cu trudă această reputație...

În timp ce Josh privea lung în paharul cu coniac, Amanda intră în cameră, îmbrăcată în blugi, cu un tricou alb mulat și foarte scurt și cu părul legat la spate, în coadă.

Se opri în dreptul ușii, zicînd :

— Nu ți-am auzit mașina.

Josh o privi, admirîndu-i silueta zveltă și elegantă.

— Imaginează-ți că mi-am luat Lincoln-ul numai ca să mă învîrt cu el prin insula asta mică. Recunosc că este extravagant, dar musafirii sînt foarte impresionați de el.

— Sînt convinsă.

Lui Josh îi plăcea cum arăta, atît de tînără, proaspătă și naturală. Inima începu să-i bată cu putere.

Aproape fără să vrea, se apropie de ea și-i atinse delicat buzele cu paharul de coniac : buzele ei cărnoase, fără ruj.

— Gustă.

— Nu-mi place coniacul, protestă ea.

— Acesta are un gust deosebit. Convinge-te.

Ea surîse, neputînd să-l refuze, și gustă, făcînd o grimasă cînd băutura îi arse limba.

— Dar asta e licoarea ta preferată. De ce vrei să mă forțezi ? întrebă ea, urmărindu-l cum pune paharul la loc, în bar.

— De-aia.

Amanda zîmbi, încîntată de buna lui dispoziție, și ameți cînd el, ca din întîmplare, își trecu brațul în jurul trupului ei. La această atingere inima începu să-i bată cu putere, mai ales cînd simți căldura și forța lui. Se afla așa de aproape de ea, încît i se păru foarte înalt și impunător. Era mult prea atrăgător, cu părul lui blond, care căpătase reflexe metalice în lumina candelabrului, cu ochii lui întunecați, pătrunzători și provocatori, care-i sorbeau privirea.

Amandei i se opri respirația cînd începu s-o mîngîie ușor cu degetele pe gît și pe decolteu. Vocea îi suna adînc și catifelat în liniștea din jur, iar ochii lui o căutau. Răsuflarea bărbatului acapara buzele ei întredeschise.

— Cînd te văd, sînt ca un lup flămînd, recunoscu el.

Neobișnuită cu atîta intimitate, Amanda tremura toată, simțea că se înăbușe.

Josh își ridică o sprînceană, în timp ce respirația lui întretăiată îi trăda sentimentele. Răsufla ușor deasupra buzelor ei, pe care le contura cu vîrful degetului. Amanda îl dorea. Și el o dorea în aceeași măsură. Deși nu renunțase să lupte împotriva acestei atracții puternice, lui Josh îi era din ce în ce mai greu.

Se depărtă brusc de ea și-și luă paharul cu băutură.

— Sînt mai extenuat decît credeam, recunoscu el pe un ton neutru, aplecîndu-și capul pentru a-și aprinde trabucul. Unde dorești să mîncăm astă-seară ? o întrebă.

Amanda era încă tulburată, dar, dacă el putea să revină atît de ușor la starea normală, de ce să nu poată și ea ?

— Aș prefera să mănînc tot pește.

El se întoarse s-o privească, avînd ochii plini de admirație. Nu-i plăcuseră prea multe femei în viața lui, dar Amanda făcea excepție ; era o persoană independentă, cu o minte clară, dar care putea fi foarte, foarte feminină cînd voia.

— Și eu la fel. Schimbă-te și hai să mergem.

— O.K., aprobă ea, ezitînd. Părea îngrijorată.

— Poți avea încredere în mine. N-am de gînd să te seduc în timpul mesei, îi promise el, oftînd.

— Păcat, murmură ea pentru sine. Dacă trebuia, va învăța și ea acest joc al lui. Era hotărîtă.

— Ți-am spus. Eu nu sînt genul de bărbat care să accepte asemenea lucruri. Dacă vrei să plec de pe insulă împreună cu tine, îmi trebuie unele garanții că nu mi se va întîmpla nimic, spuse Josh, ridicînd o sprînceană.

Ea rîse, încîntată. Deși era încă foarte tulburată, nu-și pierduse simțul umorului, care-i rămăsese de fapt singura portiță de scăpare.

— Foarte bine, acceptă ea.

El o privi inexpresiv, cu toate că părea ușor schimbat.

— Oricînd ești pregătită, spuse el, liniștit. Vorbise ca și cum ar fi făcut o propunere tendențioasă.

— Oricînd ?

— Ai de gînd să te-mbraci odată ? o întrebă foarte politicos, uitîndu-se la ceasul de la mînă. Aștept un telefon din străinătate peste trei ore, deci va trebui să ne întoarcem în timp util.

— N-am știut. Iartă-mă, vin imediat.

Urcînd în grabă scările, Amanda se gîndi că este cel mai exasperant bărbat pe care-l întîlnise în viața ei. Dar observase că în ultima vreme Josh se schimbase, era mai încordat și mai suspicios ca de obicei. Simțea că ar fi vrut s-o sărute, dar încerca să se abțină. Amanda se hotărî să forțeze nota și să afle ce s-a întîmplat cu el. Era clar că are o problemă, ceva grav și personal, care-l preocupa. Ar fi vrut să-l poată întreba despre ce era vorba.

În Montego Bay, Brad se simțea frustrat, deoarece pierduse toată seara și toată dimineața încercînd să seducă o chelneriță blondă, micuță și obraznică. Nu avusese nici un succes, de aceea era extraordinar de nervos. În plus, primise un telefon din Las Vegas, de la un valet care lucra pentru patronul cazinoului, căruia Brad îi datora o avere. Se gîndi că,

dacă ar vorbi cu patronul, poate ar cîștiga timp și i-ar putea spune lui Josh în ce necaz intrase. Pînă acum nu avusese curajul să facă acest lucru.

Intră în apartamentul pe care-l închiriase, ridică receptorul și formă un număr, așteptînd nerăbdător răspunsul.

— Cazinoul Desert Paradise, se auzi în cele din urmă o voce catifelată, senzuală.

— Aș vrea să vorbesc cu Marc Donner, ceru el repezit.

— Un moment, să văd dacă domnul Donner este aici. Aș putea să știu cine-l caută, vă rog ?

— Spune-i că-l caută Brad Lawson.

Urmă o pauză foarte lungă pînă auzi răspunsul.

— Donner. Vocea era adîncă, neutră și trăda un om care nu accepta compromisuri. Lui Brad îi aminti vag de fratele său.

— N-am reușit să strîng toți banii pe care ți-i datorez. Acum stau la Opal Cay și-ntr-un fel sau altul o să reușesc să-i adun în cîteva săptămîni, cel mult o lună.

— Crezi că ți-i va da fratele tău ? întrebă Donner, amuzat. Josh Lawson nu este cunoscut ca un frivol.

— Nu, dar e foarte cunoscut din alte motive, spuse Brad, defensiv.

— Desigur. Pentru banii lui și pentru modul dur în care încheie afacerile. Dar nici chiar el nu te va putea salva dacă încerci să mă duci și să nu-ți plătești datoria, amenință el, cu o voce blîndă și mieroasă. Și, între noi fie vorba, nici nu cred că se va obosi să te scape, deoarece urăște jocurile de noroc și jucătorii. Chiar dacă-i sînt rude.

— Sîngele apă nu se face.

— Curios c-ai amintit de sînge, spuse Donner nepăsător. Să nu mă păcălești, Lawson. Nici să nu te gîndești la asta.

— Ți-am spus că strîng banii. Lui Brad îi înghețase sîngele la auzul cuvintelor lui Donner. Știa că este în legătură cu doi ucigași, cu care Brad n-ar fi vrut să se întîlnească pentru nimic în lume. Era foarte îngrijorat, dar era singur vinovat de situație. De fapt, nici nu se aștepta ca

Josh să-i dea bani. Nu, trebuia să iasă singur din mocirla în care intrase.

— O să te caut săptămîna viitoare.

— Ai face bine, pentru că, dacă nu mă suni, știu unde te pot găsi.

— Sînt convins. Brad oftă și puse receptorul în furcă.

Trebuia să facă rost imediat de o sumă foarte mare de bani gheață. Și-ar fi încercat norocul la table, dar știa că nu este prea rentabil. Era convins că Donner e prea inteligent ca să-l lase să sîngereze într-un șanț, chiar dacă semăna mai mult cu un luptător, decît cu un patron de cazino.

Ar veni probabil în timpul ședinței consiliului director, ar face o scenă și l-ar da în vileag. Atunci Josh n-ar avea încotro și i-ar plăti datoria, *dar* după aceea l-ar concedia, cu siguranță. Numai gîndindu-se la asta, Brad îngheță. Trebuia să scape — prin orice metodă, dar trebuia !

CAPITOLUL ȘASE

Amanda dormi pînă tîrziu. Seara trecută cinase cu Josh, într-o atmosferă tăcută și stînjenitoare. În ciuda încercărilor lui de a părea bine dispus, era clar că nu se putea obișnui cu noua lor relație. Nu putea să o privească cu indiferență, dar nici să se mai gîndească la ea ca la fetița lui Harrison Todd. Simțea o durere cumplită în regiunea lombară, tot timpul cît s-a abținut să pună mîinile pe ea. Cînd ajunseră acasă, nervii lui erau la pămînt și părea că nici ei nu îi era mai bine. Se despărțiră repede.

Ea îi spusese că pleacă vineri, adică în ziua următoare. El n-o contrazisese ; avusese intenția s-o facă, dar își dăduse seama că Amanda are dreptate. Situația era într-adevăr fără speranță și fiecare zi petrecută împreună le accentua chinul. Nu voia ca ea să sufere și credea că e mult mai bine să plece înainte ca el să-și piardă controlul, și-așa destul de precar.

Josh stătea pe canapea, atent la sunetul telefonului. Se gîndise că e bine totuși să se intereseze de situația reală a ziarului din San Antonio. Dacă, așa cum îi spusese Amanda, Ward Johnson nu-și făcea treaba așa cum trebuie, era rău pentru viitorul financiar al ziarului și al tipografiei, pe care

ea voia atît de mult să le salveze. Josh dorea să se asigure că măcar viitorul Amandei va fi rezonabil și sigur.

În momentul în care a fost chemat la telefon, Ward Johnson definitiva prima pagină a ziarului. La biroul imens, din lemn sculptat, în fața lui, stătea Dora Jackson, care redacta un anunț publicitar. Lîngă ei, unul dintre angajații temporari redacta explicațiile pentru fotografii și titlurile povestirilor, care apoi erau lipite cu ceară fierbinte pe hîrtia care rula.

Punînd foarfeca pe birou, Ward se duse pînă la telefonul din spatele lui. Cînd vorbea, nu se putea abține să se uite la Dora. Pentru el era un mare inconvenient faptul că lucra în același birou cu o femeie atît de atrăgătoare, mai ales că avusese cu ea, demult, în timpul liceului, o poveste de dragoste. Acum amîndoi erau căsătoriți și încercau să pară fericiți. Fusese neinspirat și nebun s-o angajeze aici, atunci cînd ea își căuta ceva de lucru, ca să-și mai umple timpul.

— Johnson, rosti el în receptor.

— Lawson, sosi replica rece. Vreau situația financiară a ziarului, la zi.

Lui Ward îi trebuiră cîteva secunde bune ca să priceapă că la telefon era chiar Joshua Lawson. Avu un moment de ezitare.

— Domnul Lawson, se bîlbîi el, luat pe nepregătite. Situația financiară... a... adică raportul trimestrial.

— Întocmai. Trimite-mi-l astăzi prin fax.

— Chiar acum mă ocup.

— Vreau și situația la zi a tipografiei, ai putea ?

— Despre asta v-am mai vorbit, vă amintiți ? Există o pierdere de capital. Numai ziarul ne poate salva.

— Am auzit zvonuri că echipa lui Morrison proiectează să scoată un periodic publicitar cu care să concureze *Gazette*. Josh nu-i mai spusese și acest amănunt Amandei, care avusese destule necazuri în ultimele două săptămîni. Periodicul despre care vorbea Josh era un ziar independent care tipărea

anunțuri, reclame și un sumar al știrilor zilei. Toate anunțurile erau gratuite, deci clienții ar fi părăsit imediat celelalte publicații săptămînale, care se bazau pe liste de subscripții. Josh făcu o pauză și întrebă aspru :

— Știi cum să atragi un client ?

Ward înjură printre dinți.

— Cunosc foarte bine aceste lucruri. Dacă nu ești în stare să funcționezi eficient, mai bine renunți și lași totul baltă. Nu poți intra în competiție cu clienții, iar ziarul acela îi atrage ca lipiciul și de fapt e de înțeles.

— În acest caz, veniturile noastre trebuie să fie suficient de mari ca să putem face față concurenței.

— Știu. Ce face Amanda ?

— Se întremează. Va veni luni la slujbă.

— Drăguță fată. Și muncește foarte mult, dar uneori se consumă exagerat. E plină de idei, dar unele sînt cam fanteziste.

— Oare ? !

Ward zîmbi în sinea lui. Atîta vorbărie pentru capriciile domnișoarei Todd. Pentru prima oară după foarte mulți ani, Ward se simțise amenințat cînd Amanda intrase pe ușă. Știa că ziarul fusese al familiei sale și că ea urma să moștenească jumătate din acțiuni, la un moment dat. Dar el condusese totul de cincisprezece ani încoace, dînd socoteală numai lui Harrison Todd. În ultimii ani, absolut nimeni nu se mai amestecase în treburile lui. Și acum venise această Amanda să lucreze aici. Nu-i convenea deloc să primească ordine de la o fată abia ieșită din colegiu. Ar trebui să-i sugereze asta lui Joshua Lawson, cît mai curînd ; în fond, el era principalul acționar.

— Este o contabilă pricepută, adăugă Ward, ca să îndulcească puțin cele spuse și să nu se observe că se simțea amenințat, deși chiar așa se simțea. Atîtea cifre să intre într-un capșor drăgălaș...

— Așa am auzit și eu. Ai scumpit anunțurile ?

— N-a fost nevoie, argumentă Ward. Avem prețuri mai mici decît celelalte ziare. Vom reuși să ne menținem, fără să renunțăm la vechii noștri clienți.

Josh n-ar fi trebuit să pună aceste întrebări înainte de a vedea raportul financiar, dar avea atîtea probleme, încît nu putea verifica în permanență toate afacerile. Însă, de dragul Amandei, se hotărîse să urmărească îndeaproape evoluția ziarului.

— La tipografie ce probleme sînt ?

— Mai există în oraș încă trei tipografii, cu mai mulți angajați și echipament mai modern decît la noi. În plus, s-a deschis și o tipografie rapidă, care ne-a furat toți clienții, deoarece execută și fotocopii.

— Dar știam că Harrison cumpărase un copiator ultramodern.

— Da, dar fata care știa să lucreze la el a plecat și noua angajată nu se pricepe decît la paginat, habar n-are de tipărituri, iar Tim, care conduce tipografia, este ocupat să scoată negativele și matrițele ; n-are timp să mai facă și copii.

Josh era gata să explodeze auzind aceste enormități, dar se gîndi că e mai bine să aștepte primirea raportului. Pînă atunci își va păstra părerea pentru el.

— Bine. Aștept situația.

— Cel tîrziu în după-amiaza aceasta o veți primi. Trebuie să pun pe hîrtie rezultatele.

— E-n regulă.

Legătura telefonică se întrerupse.

Josh se întreba cît adevăr conțineau spusele lui Johnson. Era conștient că Amanda e tînără, dar observase că e foarte isteață ; în plus, existau multe inadvertențe în concepția de lucru a lui Johnson. S-ar putea ca Amanda să aibă dreptate în ceea ce-i spusese despre tipografie. Poate că și concurența le strica afacerea, doar se mai văzuseră cazuri. Acum, cînd Josh avea acces la toate informațiile — ceea ce nu se întîmplase cînd trăia Harrison —, trebuia să stea cu ochii pe Johnson,

să încerce să salveze moștenirea Amandei. Avea o presimțire că cifrele nu vor fi tocmai în regulă.

Ward Johnson era chiar convins de asta. Își trecu mîna prin părul grizonat și se uită cu resemnare tristă la cifrele care apăreau treptat pe ecranul computerului. Știa să folosească un calculator, dar Amanda era expertă, într-adevăr. Pînă acum Ward nu se obosise să-și îmbogățească cunoștințele. Se tîra de pe o zi pe alta, fiind sigur că vechii lui colaboratori îi vor sta mereu alături, ca și cei cîțiva tineri care urmau să vină. Ziarul se autofinanța. Cu greu, dar reușea. Ward avea destule necazuri în viața particulară, așa încît nu mai dorea probleme sau complicații la serviciu. Nu voia să se împotmolească și să-și supere clienții, oferindu-le o nouă listă de prețuri.

Dar, după ce văzu foaia proaspăt ieșită din calculator, îi păru rău că n-o ascultase pe Amanda, care observase unele nereguli. Ea considera că, dacă prețurile crescuseră peste tot, era normal să se întîmple acest lucru și la ziarul lor. El rîsese atunci, afirmînd că toți clienții i-ar părăsi și ar duce anunțurile la alte ziare, iar ei și-ar pierde angajații.

Uitîndu-se acum peste cifre, înțelese că Amanda avusese dreptate. Lucrase aproape în pierdere, fiind mult prea preocupat de problemele lui familiale, ca să mai urmărească la zi situația ziarului. Era clar că prețurile trebuiau schimbate de mult. Asta însemna să se apuce imediat de lucru, ca să remedieze cumva greșelile.

Ward se încruntă la gîndul că-i va trimite lui Joshua Lawson dovada incompetenței sale. Dar nu. Nu îndrăznea să facă acest gest. Împlinise patruzeci și trei de ani. Nu era încă ramolit, dar cu greu și-ar mai fi putut găsi o slujbă la această vîrstă, chiar dacă nu era un nepriceput. În plus, Gladys ar fi foarte fericită dacă Josh l-ar concedia. Cît ar mai rîde... Soția lui se bucurase întotdeauna de înfrîngerile sale. Jubilase chiar. Se purtase astfel încă înainte de a deveni alcoolică. Ward nici nu știa de cine să se teamă mai mult : de Gladys, sau de fiul lor. Uneori avea senzația că toată lumea se spriji-

nea pe umerii lui slabi. Niciodată nu cîștigase destui bani, care să-i permită lui Gladys să-și cumpere ginul și fiului său să-și achiziționeze drogurile. Oricum, băiatul nu muncea ; nu era niciodată suficient de lucid pentru asta.

Ward schimbă cu atenție cîteva cifre-cheie. Cu puțin noroc, în trimestrul următor va reuși să cîștige destul ca să atingă această sumă umflată. De fapt, nici nu făcea un lucru rău, după părerea lui. Cîștiga puțin timp, atîta tot.

— Vreau să te întreb ceva, Ward, zise Dora, întrerupîndu-i șirul gîndurilor.

Ward își ridică privirea. E atît de drăguță, își zise el. Dora era de o voluptate încîntătoare, cu zîmbetul ei dulce, cu pistruii și părul ei roșcat, care-i scoteau în evidență ochii albaștri. Ward se întreba de ce oare părea atît de tristă. Doar avea un soț realizat, care era profesor, și doi copii școlari.

— Ward ? exclamă ea, înroșindu-se din cauza privirii lui stăruitoare.

— Da, scuză-mă, zîmbi el, cu ochii strălucitori. Ce pot face pentru tine, iubito ?

Cuvintele lui o tulburară și mai mult, iar el se simți foarte mîndru de asta. Deci avea încă influență asupra ei. Ward se rezemă de speteaza scaunului și o privi cu o aroganță vădită. Se simțea din nou ca la optsprezece ani, stăpînit de puternice instincte masculine. Cu toate că în timpul liceului ei doi nu avuseseră o relație foarte intimă, petrecuseră totuși mult timp împreună.

— Vreau să te întreb dacă mai ai nevoie de mine, întrebă Dora. Am terminat pe ziua de azi. Ea zîmbi, văzîndu-l pe Ward tot ca la optsprezece ani, cînd era căpitanul echipei de fotbal, iar ea conducea, la meciuri, galeria fetelor. În ochii ei, Ward rămăsese același adolescent.

Dora privi calculatorul și se încruntă :

— M-ai ajuta foarte mult dacă ai lucra la computer, zise Ward. Te pricepi să trimiți un fax ?

— Da, desigur, răspunse Dora. Anul trecut am lucrat un timp la o companie de asigurări și aveau același model de computer, adăugă ea, pregătindu-se de lucru.

— Slavă Domnului. De obicei lucrează la el Amanda Todd, dar ea nu se întoarce pînă luni.

— Ce face Amanda, e bine ? întrebă Dora. Îmi place mult. Se poartă foarte frumos cu mine.

— E normal ca toată lumea să se poarte frumos cu tine, șopti el. Da, Amanda e bine. Cred că e tristă încă, dar frații Lawson o răsfață de o săptămînă încoace și cred că s-a simțit foarte bine în Bahamas, pe insula aceea luxoasă. Va reuși să depășească momentele dureroase.

— Domnul Lawson este foarte atent cu ea, remarcă Dora.

— Amîndoi frații se poartă frumos cu Amanda, repetă el, pe gînduri. Parcă aparțin aceleiași familii...

Ward se ridică :

— Bun, trebuie să mă întorc după pauză, să termin hîrtiile acestea. Voi munci serios la noapte. Ai tăi s-ar supăra dacă ți-ai sacrifica o oră-două, vreo două seri pe săptămînă, pînă reușim să terminăm această lucrare ?

— Sînt sigură că nu se vor supăra, îl asigură ea cu un zîmbet nervos, abia simțit. Semestrul acesta, Edgar participă la un curs, la colegiu, care se ține după-amiaza. Așa că vine acasă numai seara, o dată cu băieții, și atunci frunzărește hîrtiile, vorbește cu studenții sau dă meditații, spuse cu mai multă amărăciune decît ar fi crezut. Iar băieții mei nu fac altceva decît sport și comentarii sportive. Dacă sînt bine hrăniți și casa e curată, nu interesează pe nimeni ce fac cu timpul meu.

Ward nu putea suporta ca Dora, care era atît de delicată și blîndă, să fie tratată ca un obiect.

— Îmi pare foarte rău, zise el blînd. Nu-mi pot imagina cum un bărbat poate să răsfoiască hîrtiile cînd se află cu tine în aceeași cameră. Nu te supăra că-ți spun asta, adăugă el, atent să n-o jignească.

Dar Dora deveni strălucitoare și se îmbujoră.

— Nu, normal că nu mă supăr.

El zîmbi, apoi se încruntă. Dora îl făcea să se simtă din nou bărbat adevărat.

— Atunci ne-am înțeles, spuse el. Ne vedem mai tîrziu...

— Bine, aprobă ea, dînd din cap. Ezită, dar se hotărî să-l întrebe la rîndul ei :

— Dar... dar familia ta... nu se vor supăra că lucrezi pînă tîrziu ?

El oftă obosit.

— Gladys este... mă rog, sînt sigur c-ai aflat că bea. Toți care lucrează aici știu. Cred că de cele mai multe ori nici nu știe dacă sînt sau nu acasă. Cît despre fiul meu..., continuă el, oftînd, mă învinuiește pentru faptul că mama lui a început să bea. Și amîndoi sînt de acord că eu m-am ratat.

— Nu așa îl știam eu pe Ward Johnson, spuse ea cu drăgălășenie, zîmbind. Niciodată nu vei fi un ratat.

— Chiar crezi ? întrebă el, privind-o lung.

Ea dădu din cap.

— Sînt convinsă. Și-mi pare rău că duci o viață atît de grea.

Compasiunea care se citea în ochii ei albaștri îl făcu pe Ward vulnerabil și dornic de căldură sufletească. Avea nevoie de cineva să-i poarte de grijă. Voia să-i pese cuiva că viața lui devenise mizerabilă și de nesuportat. Dora reușise să trezească masculul din el și trupul lui reacționă rapid și violent la drăgălășenia ei.

— Ai putea să te întorci pe la șapte ? o întrebă el.

— Desigur, dădu ea din cap. Pînă atunci o să termin de lipit anunțurile.

Dora ieși din birou. Cînd ajunse în sala de așteptare, se opri cîteva clipe, mușcîndu-și buza de jos, gîndindu-se. V face o mare prostie dacă nu va fi atentă. Doar era o femeie măritată, avea doi copii, iar Ward, care tocmai se prăbușea, avea nevoie să sară cineva în ajutorul lui și să-l salveze. În

asemenea situații, cu oameni care sînt în cădere și tu sari să-i ajuți, problema este ca nu cumva să te tragă după ei, dacă nu ai grijă.

Nu trebuia să riște să se lase amestecată într-o poveste romantică acum și tocmai cu șeful ei. San Rio era totuși o comunitate mică, în ciuda faptului că era o suburbie cosmopolită a întinsului oraș San Antonio. Împreună cu soțul ei frecventa biserica baptistă din localitate. Ea preda la Școala de duminică, iar băieții lor erau înscriși la toate activitățile sportive de acolo, ceea ce însemna că erau o familie cunoscută pe plan local. Ea reprezenta un adevărat stîlp al comunității, așa cum și trebuie să fie soția unui profesor, chiar și în aceste vremuri atît de tolerante. Nu putea admite nici măcar gîndul că ar putea izbucni un scandal.

Dar, pe de altă parte, îl cunoștea pe Ward de atîta timp... Făcea parte din trecutul ei fericit și liniștit și de aceea ținea mult la el. Îi era milă de el. Dar cu siguranță că nu va fi nici o problemă să lucreze cu el pînă tîrziu. Îi va asculta toate necazurile și-l va face să se reîntoarcă mai repede la familia lui.

Dora trecu pe lîngă Lisa Marlowe, care făcea paginația pe computer, și îi aruncă o privire plină de invidie. Lisa avea numai optsprezece ani și toată viața înainte. La această vîrstă, discuta numai despre băieți și despre măritiș. Dora ar fi vrut s-o ia de mînă și s-o avertizeze că poveștile de dragoste nu erau atît de fericite ca în romane. Ar fi vrut să-i spună : „Fii atentă. Nimic în viață nu se termină frumos dacă nu-ți vei alege bărbatul potrivit, dacă nu vei fi în stare să realizezi acest lucru și să pui capăt legăturilor întîmplătoare, vei regreta toată viața !"

Dar, chiar dacă i-ar fi spus aceste cuvinte, Lisa n-ar fi crezut-o, deoarece era dominată de optimismul ei. Cu un zîmbet trist, intră în zețărie să-și termine treaba.

Amanda își luase o ceașcă de cafea și pornise spre plajă, în timp ce Josh dădea niște telefoane. Harriet îi arătă lui

Josh direcția în care plecase Amanda. El mulțumi amabilei negrese, își luă de asemenea ceașca de cafea și plecă în căutarea fetei.

O găsi în vîrful unei dune de nisip, îmbrăcată în blugi și cu o bluziță de mătase de un albastru fosforescent. Părul ei lung se unduia în bătaia vîntului.

— Ai fugit de mine ? glumi Josh. Se așeză lîngă ea, întinzîndu-se leneș. Purta o pereche de pantaloni închiși la culoare și o cămașă de mătase bej, dar nu se feri de atingerea nisipului.

Într-adevăr, Amanda încercase să-l evite. Deși știa că este în zadar, noaptea trecută sperase că el va veni s-o sărute, s-o îmbrățișeze, să-i spună că nu poate trăi fără ea. Dar era conștientă că visează cu ochii deschiși. Dacă Terri nu reușise să-l facă s-o ia de nevastă, cu siguranță că ea nu va izbuti niciodată. Deși îl iubea, îl dorea și ar fi fost fericită să poată trăi alături de el, în orice condiții. Dar Josh n-o lăsa să se apropie prea mult de el. Ea înțelesese fără ca el să-i fi spus vreun cuvînt.

— Am venit să privesc valurile, răspunse Amanda într-un tîrziu, cu ochii la ceașca de cafea. Poți să mă trimiți cu avionul mîine dimineață la San Antonio ?

El își ridică picioarele și se sprijini în mîini, ținîndu-și ceașca de cafea între genunchi.

— Bineînțeles, dar ești sigură că vrei să pleci ?

— Mă voi simți mai bine dacă încep lucrul, răspunse ea. Voi avea mintea ocupată. Nu mi-e de nici un folos dacă stau fără să fac nimic prea mult timp.

El știa de ce, dar nu zise nimic.

Amanda nu-l privea. Cafeaua se încălzise prea tare, așa că o aruncă pe nisip.

— Am petrecut aici clipe minunate, recunoscu ea. Îl simțea pe Josh aproape și fiecare celulă din trupul ei reacționa. Bătăile inimii se accelerau numai cînd auzea vocea lui profundă. Îl iubea cu o dragoste neîmpărtășită, care o făcea

să sufere intens, cu cît îl privea mai mult. El încerca să fie bun cu ea, dar ea îl dorea atît de tare !

Umerii lui largi se mișcară, în timp ce se lăsa încet pe o parte, în nisipul moale și fierbinte. Sorbi din cafea.

— Tocmai am vorbit cu Ward Johnson.

— Și poți să-mi repeți exact ce ți-a spus despre mine ? întrebă ea, cu un surîs ironic.

— Crede că ești excepțională, răspunse Josh, zîmbind. Și necruțătoare.

— Adică-mi bag nasul unde nu-mi fierbe oala, traduse ea.

— Îmi va trimite prin fax situația financiară.

— Din proprie inițiativă ?

— Amanda, știi că mă pricep să citesc o bucată de hîrtie, îi aminti el, delicat. N-are cum să mă tragă pe sfoară.

— Da, sînt convinsă de asta, zise ea, răsucind ceașca de cafea în nisipul alb. Dar, dacă nu vii la fața locului să vezi cu ochii tăi cum merge treaba, n-o să-ți dai seama de realitate.

— Știi că sînt foarte ocupat.

— Nu știu, explică-mi, murmură ea, grav.

Ochii lui o căutară.

— De ce e tipografia atît de importantă pentru tine, Amanda ?

— Este o întrecere, răspunse ea, și ochii îi străluciră, plini de pasiune. Mai există încă trei tipografii în San Antonio, dar noi sîntem singurii în San Rio. Clienții sînt nevoiți să parcurgă cincisprezece mile ca să-și rezolve o problemă, cînd ar putea foarte bine să vină la noi, să scutească acest drum. Și nici măcar n-avem nevoie de mult echipament nou. Avem deja prese foarte bune : Heidelberg, un A.B. Dick și un Davidson. Putem realiza orice de tipar înalt sau ofset. Problema nu este în legătură cu echipamentul, ci cu administrarea și organizarea muncii.

Josh strînse din buze :

— Johnson nu mi-a spus așa ceva.

— Ward Johnson are o nevastă alcoolică, care aproape l-a înnebunit, replică ea. Mai are un fiu care a fost de trei ori arestat pentru deținere de marijuana. Băiatul nu poate nici măcar să-și ia o slujbă, deoarece este mai tot timpul amețit. Ward se străduiește să conducă două întreprinderi și să suporte o viață de familie cumplită. Pune-te în locul lui și gîndește-te dacă ai fi în stare să rabzi o asemenea situație.

— Aș putea pe dracu'. I-aș trimite pe amîndoi departe, la o clinică, poate s-ar vindeca.

— Asta merge numai în cazul în care ei ar vrea să fie ajutați. Nu poți salva pe nimeni, dacă el nu recunoaște că este bolnav.

Josh se gîndi la propriul lui frate și-i dădu dreptate Amandei. Dar Josh nu era de acord cu părerea ei despre tratamentul care i s-ar putea aplica lui Brad. Ea credea că trebuie să-l lase să continue, pînă cînd singur își va da seama de situație, iar el ar fi vrut să-l dea cu capul de pereți. Poate că amîndoi se înșelau. Josh scoase un trabuc din buzunar și-i rupse vîrful.

Amanda se uită la părul lui blond, ușor ondulat și simți cum ia foc. Se gîndi cu părere de rău că el o lăsa să plece acasă și că n-o va mai mîngîia niciodată. Ba nu, o să-l facă să-și amintească de ea neapărat ! O să-l facă să regrete că n-a vrut s-o păstreze lîngă el pentru totdeauna.

Amanda îi atinse mîna, care era în căutarea brichetei.

— Nu ți-o mai aprinde, zise ea, moale.

— Dar de ce ? Doar ne aflăm în aer liber, îi reaminti el, ridicîndu-și sprînceana.

— Da, știu.

Josh se juca cu trabucul, căutîndu-i privirea.

— Atunci de ce nu mă lași, întrebă el aspru. Ochii ei îl excitaseră. Faptul că se aflau singuri pe plajă și amintirea buzelor ei moi mîngîiate de buzele lui îl făcură să ia foc.

Ea îi luă trabucul din mînă și-l aruncă. Se gîndi că oricum nu mai are nimic de pierdut. A doua zi de dimineață va pleca și poate că vor trece mai multe luni pînă cînd se vor

vedea din nou. Și voia să aibă încă o amintire de la el, una singură.

— Stai cuminte, o îndemnă el.

Dar ea rîse, îi puse mîinile pe umeri și-l împinse înapoi pe nisip.

— Nu cumva trebuia ca eu să fac asta ? Mi se pare că nu ești chiar așa de nevinovată precum pari.

Ea zîmbi ușor, gustînd plăcerea îmbătătoare de a seduce și se așeză încet, cu sînii apăsați pe pieptul lui mare, cu picioarele pe lîngă el și cu coapsa abia atingînd-o pe-a lui.

— Vrei să spui că asta e tot ce știi ? Ești la nivelul unei școlărițe. Zîmbi cu indulgență tandră, cînd o văzu că se ridică și-l privește în ochi.

— Sexul creează dependență, spuse el simplu. Eu trăiesc ca un pește de aur într-un acvariu. Dacă s-ar afla că am sedus copila partenerului meu de afaceri și am transformat-o în amanta mea oficială, s-ar distruge imaginea frumoasă pe care toți o au despre compania mea.

— N-o să fiu amanta nimănui. Nici măcar a ta.

— Niciodată nu ți-aș cere așa ceva. Se ridică și-i atinse delicat buzele. Dar cînd simți trupul ei catifelat și fierbinte, începu să tremure.

— Ești mult prea inteligentă ca să te mulțumești să devii jucăria unui bărbat. Ar fi o pierdere imensă.

Ea oftă, plină de satisfacție. Degetele îi mîngîiau obrazul slab și coborîră pînă la bărbia pătrată. Josh se crispă cînd degetele ei alunecară sub nasturele cămășii, atingîndu-i pielea aspră și acoperită de păr.

Amanda îl privi :

— Asta te excită, nu-i așa ?

El aprobă din cap.

— Am vorbit foarte serios cînd ți-am spus că nu vreau ca lucrurile să meargă atît de departe. Nu vom putea face dragoste. Niciodată.

Ea se încruntă și-l privi întrebătoare.

— De ce ?

— Nu știu cum ți-aș putea explica. Josh o dădu la o parte, privind-o serios, trist și pierdut :

— Întoarce-te la San Antonio și folosește-ți creierul de matematician ca să salvezi tipografia. Asta-ți va ocupa tot timpul.

— Dar aș putea să mă ocup, aici, cu tine, sugeră ea.

— Parc-am mai discutat acest aspect, spuse el, neîndu-plecat.

Amandei îi era mai greu ca oricînd să respire normal. Îl privea, amintindu-și foarte clar expresia feței lui din noaptea în care îl surprinsese făcînd dragoste cu Terri, pe plajă. Încordată, vulnerabilă și violent de pasionată. Cu Amanda nu fusese niciodată așa, tot timpul era sub control.

Ochii lui se micșorară :

— La ce te gîndești ?

— Îmi amintesc cum erai în noaptea aceea cînd te-am văzut cu Terri. Erai total abandonat, posedat. Nu vei fi niciodată așa cu mine.

— Cum crezi că ai reacționa la pasiunea unui bărbat, Amanda ? întrebă el. Bănuiesc că nu-ți poți imagina. Cere atîta supunere din partea femeii, de care nu cred că tu ai fi în stare.

Josh își umflă pieptul, simțindu-se foarte obosit.

— Nu ești naivă. Știi exact ce-aș face cu tine. Doar m-ai văzut atunci cu Terri.

Imaginea aceea parcă vie se impuse simțurilor ei și ea începu să tremure.

— Da, zise ea șoväind. Te-am urmărit.

El scoase un suspin adînc, cînd simți senzualitatea în ochii, pe fața și în vocea ei. Fără să se mai poată gîndi la ceva, el o trase deasupra lui cu totul, astupîndu-i gura cu buzele lui pline de dorință și nerăbdare.

Amanda gemu, iar trupul lui se încleștă. Josh îi depărtă buzele și-i prinse părul la ceafă, ca să-i poată apăsa și mai mult gura pe buzele lui.

Ea scînci, șocată de plăcerea care o cuprinse, iar el se excită și mai mult. Josh încerca să-și țină respirația, dar era deja prea tîrziu ca să-și mai revină. Era sclavul dorinței care-l cuprinsese și care-l scotea din minți.

O trase cu putere, răsucind-o pe spate, iar el se așeză deasupra ei, împingîndu-și cu ușurință piciorul lung și musculos între picioarele ei.

Ea îi simți penisul întărit și fu șocată, îngrozită și rușinată de apropierea aceasta atît de intimă. Se încordă, nehotărîtă, zgîriindu-l cu unghiile pe brațele musculoase.

Simțea pe buze respirația lui grea, cînd el ridică privirea, căutînd ochii ei tulburați, în tăcerea întreruptă doar de zgomotul valurilor și de bătăile inimilor lor.

Josh se încruntă, zărind din nou în privirea ei fragilitatea aceea incredibilă, dublată ca de obicei de adorația pentru el ; dar acum intervenise și surpriza trezirii ei sexuale. Secretul puterii formidabile a Amandei consta în inteligența, independența și temperamentul ei. Dar era gata să renunțe la tot pentru el și Josh se simți umilit la gîndul acesta. Voia să aibă grijă de ea, s-o protejeze și era pentru prima dată în viața lui cînd avea asemenea sentimente.

— Aici, șopti el, în timp ce îi depărta și mai mult cu mîna lui mare picioarele, ca să se poată lipi mai bine de trupul ei. Ea răsuflă greu atunci cînd mîna lui se crispă, împingînd-o ritmic între coapsele sale. Josh își ținu la rîndul lui respirația, înnebunit de plăcerea intensă pe care-o simțea în acel moment.

Amanda ar fi vrut ca această apropiere să se prelungească atît de mult, încît bucuria care creștea în ea s-o facă să leșine. Era cu Josh, care-o strîngea în brațe, care o dorea. Simțea mirosul intim al trupului lui puternic, adierea slabă a parfumului lui, gustul ușor de cafea al răsuflării și al gurii lui, lipite de a ei.

— Și tu voiai... să plec ! scînci ea.

El se înfioră.

— Voiam pe dracu', zise el, răgușit.

Ea se mișcă. Foarte puțin, dar destul ca să-l facă pe el să înțeleagă cît de vulnerabilă este, cît de mult îl dorește. Privi în ochii lui fără teamă :

— Am putea folosi ceva, pentru protecție, șopti ea. Tremura, întinsă pe nisip, în încleștarea caldă a trupului lui, cu părul lung, ca un nor întunecat în jurul chipului ei prelung. N-ar fi bine ?

Fața lui se aspri brusc. Ochii i se întunecară și chiar dacă nu făcu nici o mișcare, ea simți cum se îndepărtează de ea. Simți. Văzu.

Ochii lui se micșorară de surpriză. Ea simți cum pasiunea și dorința lui dispar și nu fu mirată cînd se rostogoli alături de ea și se ridică în picioare. Ea își mușcă buza, ca să-și atenueze durerea provocată de respingerea lui. Chiar și în aceste momente, Josh era în stare să se controleze. O dorea, dar nu suficient.

Se ridică și ea în picioare, privind indiferentă spre golf.

— Joshua, nu mă face să-mi fie rușine că m-am dăruit ție.

— Cuvîntul „rușine“ nu are nici o semnificație pentru noi doi, spuse el, liniștit. Dragostea este un dar foarte prețios.

— Dragoste ?! spuse ea, intrînd în panică. Dar, Josh, e vorba numai de... de... Nu trebuia, nu putea să-l lase să afle, l-ar îndepărta și mai mult.

El își întoarse capul, țintuind-o cu privirea.

— Numai de ce ? De curiozitatea puerilă cu privire la actul sexual ? De un capriciu ? De debutul brusc al unei pasiuni animalice ? Privirea lui o răscolea.

Ea ezită. Umerii i se ridicară, apoi căzură la loc. Îl privi cu niște ochi triști, resemnați.

— Tu știi...

— Da, și-am știut întotdeauna, replică el. N-a existat niciodată o femeie în viața mea care să ocupe locul pe care îl ai în sufletul meu.

— Și care e locul acela ? întrebă ea, încercînd să clarifice situația. Locul unei prietene care din cînd în cînd te forțează să o săruți și nimic mai mult ?

El încercă să vorbească, dar nu găsi destulă putere. Căută cu privirea în nisip și ridică trabucul pe care i-l luase ea mai devreme. De data aceasta îl și aprinse. Fumul înecăcios se pierdu în vînt. Josh nu mai scoase nici un cuvînt și nici Amanda, timp de cîteva secunde lungi și apăsătoare.

— În viața mea n-a existat nimeni, niciodată, începu ea în sfîrșit. De ani întregi mă păstrez pentru tine, de cînd eram adolescentă. Nici nu-mi dau seama cum ar fi să doresc pe altcineva în afară de tine.

Ochii lui îi oglindeau frămîntarea lăuntrică, dar ea nu-i putea vedea. Cuvintele îl sfîșiau ca un cuțit.

Cu un gest hotărît, își duse trabucul la gură, dar tot nu privi spre Amanda.

Dar ea știa ce vrea el să spună cu tăcerea aceasta. Că reprezenta foarte mult pentru el, dar nu suficient de mult. Că putea să se bucure de prietenia, ajutorul și afecțiunea lui. Dar nu-i putea oferi nimic altceva. Asta era tot.

— Nu vrei să te căsătorești, spuse ea, după un minut.

El ezită și-i răspunse după cîteva clipe :

— Ai dreptate, nu vreau. Dar tu va trebui s-o faci.

Josh închise ochii și toți mușchii i se încordară.

Aproape că simțea în continuare atingerea ei...

— Ar fi bine, zise ea printre dinți.

— Ar fi chiar foarte bine, aprobă el, iritat. Josh își deschise ochii care exprimau suferință. Nici unul dintre noi nu ne-am ierta-o.

— Josh, șopti ea, eu te iu...

Mîna lui alunecă repede, delicat, peste buzele ei.

— Noi doi vom aparține mereu unul celuilalt, chiar dacă niciodată nu vom face dragoste, zise el, oprindu-i mărturisirea vinovată. O să uităm ce ni s-a întîmplat aici în insule, adăugă el, hotărît : decizia se putea citi și în ochii săi. Este

numai și numai vina mea. Așa cum stau lucrurile, n-aveam nici un drept să mă ating de tine.

— Nu înțeleg ce vrei să spui.

— Într-o zi vei înțelege, promise el.

Amanda își încolăci brațele în jurul genunchilor și-l întrebă :

— Dar rămîi prietenul meu ?

— Cel mai bun, răspunse Josh, liniștit.

— Atunci e-n ordine, zise ea, urmărind zborul unui pescăruș în înaltul cerului. Mă voi întoarce acasă și mă voi apuca de lucru. Mulțumesc pentru vacanța pe care mi-ai oferit-o.

— Cred că știi că mie mi-a făcut mai multă plăcere chiar decît ție. Dar a sosit timpul să ne întoarcem la realitate. Am visat cam mult, Amanda. Amîndoi. Și visele sînt ca niște nori : primul vînt puternic îi spulberă.

Ea se întoarse cu fața la el, păstrînd pe chip o curiozitate stăpînită.

— Și care e visul tău ? întrebă ea.

Privirile li se contopiră și ea zări în ochii lui atîta tristețe, încît i se tăie răsuflarea.

— Nu mă întreba. Să nu mă întrebi niciodată, răspunse Josh, ridicîndu-se brusc. Te rog să iei tu cești, vrei ? Eu trebuie să dau de urma lui Brad. A zăbovit prea mult în excursia asta de afaceri.

— Bine.

Amanda luă cești și le duse în casă. Amintirea pe care intenționase s-o smulgă de la Josh nu se potrivea deloc cu cea pe care o obținuse. Ar fi fost mult mai bine dacă și-ar fi realizat dorința legată de tipografie. Pentru că amintirea despre Josh era asemenea celor două cești goale pe care le ținea în mînă.

Josh luă avionul spre Jamaica. Dar nu-l găsi pe Brad, care ieșise cu o tînără, după spusele unui funcționar de la recepția hotelului. Zări grupul oamenilor de afaceri cu care se întreținuse Brad. Erau adunați în holul hotelului, împreună

cu soțiile lor. Cînd una dintre femei se întoarse spre el, Josh o recunoscu pe Terri.

Fusese un timp cînd această brunetă voluptuoasă făcea să-i crească pulsul numai cu o privire. Acum, însă, fiind cu adevărat înfometat după Amanda, Terri nu mai constituia o amenințare pentru simțurile lui. Nu mai reprezenta pentru el decît soția unui cunoscut om de afaceri. Josh se amuza în sinea lui, dîndu-și seama cît de mult se schimbase.

Cu un zîmbet leneș, Josh strînse mîna pe care i-o întinse Terri cînd se apropie de el.

— Ia uite pe cine-avem aici, ciripi ea cu drăgălășenie, în timp ce Josh, ca un bărbat de modă veche, îi sărută delicat mîna. Ce vînt te-a adus în Jamaica ?

— Încerc să-mi găsesc fratele, răspunse el repede. Se pare că a dispărut.

— A făcut o nouă cucerire, îi dezvălui ea, amuzîndu-se. Îi este caracteristic lui Brad, nu-i așa ? adăugă ea, întorcîndu-se și, privind peste umăr, îi arătă un bărbat scund, cu părul negru. Josh, îți amintești de Nicos Mikapoulis, nu-i așa ? Știai că este soțul meu ?

Josh strînse mîna lui Nicos și zîmbi :

— Da. Am citit în ziare despre nunta voastră, cred că toată lumea a aflat. Felicitări.

— Mulțumesc, spuse Nicos, aruncînd o privire posesivă soției sale. Sînt un om norocos. Am discutat foarte mult cu fratele dumitale noaptea trecută. Mă voi gîndi foarte serios la propunerea pe care mi-a făcut-o.

Josh rămase impresionat. Se părea că fratele său chiar avea nevoie de această zi liberă pe care și-o luase. Josh nu dorea să discute cu Nicos amănuntele care fuseseră deja epuizate de Brad, iar cînd acesta plecă să aducă ceva de băut, rămase cîteva momente singur cu Terri.

Terri își întoarse spre el capul ei drăgălaș.

— Am auzit că Amanda e la tine, comentă ea. Păcat de tatăl ei. Va reuși oare să-și revină ?

— Cred că da, răspunse el, luînd o gură de Coca-Cola ; niciodată nu bea alcool în timpul întîlnirilor de afaceri. Dar a fost foarte greu pentru *ea*.

— Sînt convinsă. Mai ales că tatăl ei i-a lăsat pe umeri multe afaceri încurcate, ceea ce face situația și mai dificilă, spuse ea privindu-l în ochi și pentru o clipă o năpădiră amintirile. Ca și în cazul nostru, de altfel. Dar acum... Nicos și cu mine... adică, bănuiesc că sînt însărcinată, adăugă ea, ezitînd.

Josh nu lăsă să i se citească nimic pe față, numai ochii i se întunecară ușor.

— Serios ? Felicitări. Sînt sigur că Nicos este fericit.

— Amîndoi sîntem. Mi-am dorit întotdeauna acest lucru, adăugă ea, stînjenită. Am ținut foarte mult la tine. Numai că asta îmi doream cu disperare.

— Știu. Și n-am nici un resentiment față de tine.

— Nici n-ai de ce, spuse ea cu resemnare. Tot timpul te doresc. Poate că asta mi-e pedeapsa. Îi zîmbi puțin prea afectuos. Totuși, el e foarte bun cu mine. Nu-l voi trăda niciodată.

— Asta înseamnă că va fi un om cu adevărat fericit, spuse Josh. Am cunoscut destul pasiunea vulgară și instinctivă cît am fost tînăr. Dacă m-aș însura, n-aș putea trăi în acest fel. Fidelitatea trebuie să fie un aspect al căsătoriei.

— Da, zise ea, mîngîind paharul cu degetele. E o mare pierdere, adăugă gînditoare. Să dai impresia că vrei și, de fapt, să nu-ți dorești să te căsătorești și să ai o familie.

— Dar sînt însurat, îi reaminti el. Cu afacerile mele.

Ea oftă.

— Da, așa ai fost mereu. Ai de gînd să stai o zi sau mai mult ? Nicos și cu mine nu ne-am făcut nici un plan pentru seara asta.

— Nu, trebuie să mă întorc la Opal Cay. Brad a făcut aici o treabă foarte bună și nu mai vreau să-i încalc teritoriul. Mi-am făcut apariția, este suficient. Dacă-l vezi, poți să-i transmiți din partea mea.

— Bine, te voi acoperi, spuse ea, chicotind. Apoi zîmbi trist și ridică paharul. Să ciocnim pentru vremurile apuse.

— Și pentru fericitul eveniment care se apropie, zise el, ridicînd paharul la rîndul său. Apoi se auzi un clinchet ușor.

Deoarece erau înconjurați de mulți membri ai grupului, conversația deveni generală. După ce plecă, Josh fu năpădit de amintiri din copilărie, care începură să-l chinuiască. Mama lui fusese frumoasă, la fel ca Terri. Dar, spre deosebire de Terri, ea nu fusese o soție credincioasă, cum, dealtfel, nici tatăl lui nu fusese un soț credincios. Josh se îmbolnăvea cînd își dădea seama că între părinții lui nu există nici un sentiment adevărat.

Încerca să-și imagineze cum ar fi dac-ar iubi pe cineva și persoana respectivă l-ar înșela. Amintirea pe care-o avea despre părinții lui îl asprea și-i pustia sufletul.

Apoi se gîndi la Amanda. Pe ea nu și-o putea imagina făcînd dragoste cu altcineva în afară de soțul ei, cînd se va mărita. Amanda îl iubea. Și el...

Josh mări pasul. Nu voia să se gîndească la lucrul acesta.

Pe o altă plajă, la o distanță de cîteva mile de Montego Bay, Brad stătea tolănit la soare lîngă chelnerița cea blondă : plaja era particulară și aparținea businessmanului cu care tocmai încheiase o afacere pentru Josh. Corpul lui strălucitor era întins la soare, complet dezbrăcat, cu excepția unui șort mic, alb, care nu lăsa să se vadă atîtea detalii cum ar fi dorit partenera lui.

Este foarte bine construit, gîndi Barbara, în timp ce-l studia. Părea mai viril decît toți bărbații pe care-i cunoscuse și-i devasta simțurile cu trupul lui bronzat aproape peste tot. Nu avea nici un fir de păr pe corp, iar ei îi plăcea tocmai din această cauză, deși unele femei preferau bărbații păroși.

Barbara îl ținea în șah de două zile. Brad o așteptase la ieșirea de la muncă și o dusese la cele mai bune restaurante, purtîndu-se foarte frumos cu ea. Fusese într-adevăr bun și

amabil. Și ea decise că era timpul să-l răsplătească pentru respectul și admirația pe care el i le arătase.

Barbara se ridică și-și desfăcu rochia albă. Rămase aproape goală, numai cu o pereche de bikini albi, micuți, de fapt doar un șnur. Lăsă să-i cadă rochia peste pieptul lui.

Ochii lui negri se deschiseră. El zîmbi surprins și o admiră leneș, cînd îi văzu sînii mici și liniile unduitoare ale corpului.

— Foarte, foarte frumos, șopti el cu o voce catifelată. Începusem să cred că porți o sutană sub uniformă. Fă-te comodă.

— Sper că nu te superi dacă mă dezbrac. În timp ce vorbea, degetele ei desfăceau fără grabă năstureii de la bikini. Îi lăsă să cadă, urmărind cum privirea lui îi mîngîie trupul cu vădită admirație.

Brad își arcui spatele senzual și interesul pentru ea se materializă treptat, luînd o formă evidentă.

— Ai făcut vreodată dragoste sub apă ? o întrebă el răgușit, deoarece îi plăcu lipsa ei de inhibiție, care-l înfometa.

— Încă nu.

— Atunci o lăsăm pentru altă dată. Întinde-te, o îndemnă el.

Fata își așternu rochia lîngă el și se întinse deasupra, privindu-l cu ochii ei albaștri, strălucitori de interes.

— Ești foarte experimentat, nu-i așa ? îl întrebă ea, amintindu-și felul în care o sărutase cu o seară înainte, în fața casei ei, cînd își luaseră rămas bun.

— Încerc să devin. Brad se întoarse spre ea și-i zîmbi.

— Și eu la fel. Se întoarse către el, mîngîindu-i abdomenul musculos. Vrei să te fac să te relaxezi ? șopti cu voce aspră.

Brad se ridică spre ea, cu un zîmbet mîhnit.

Ea îl atîță, îl mîngîie, se jucă, pînă ce chipul lui deveni rigid. Dar ea cunoștea această reacție. Știa foarte multe despre producerea plăcerii bărbaților, chiar dacă ea nu primea în

schimb mare lucru. Acum îl dezmierda, zîmbind la auzul gemetelor lui.

— La dracu' ! exclamă el.

Își scoase șortul și se întoarse spre ea, cu chipul la fel de încordat ca și trupul puternic și mlădios. Apoi se opri, așteptînd.

— Da, șopti ea.

Veni spre ea, depărtîndu-i coapsele puternice.

— Așteaptă, îi spuse încet, cînd ea se ridică să-l primească. Își recuperă portofelul din cutele prosopului și-l deschise. Scoase ceva din el și puse respectivul obiect în mîna Barbarei, după care ascunse din nou portmoneul în prosop.

— Știi ce trebuie să faci cu el, nu-i așa ? o întrebă.

— Da. Cred că știu. Dar nu-mi prea place...

— Cu toate astea, cu mine-l vei folosi, spuse el ferm. Nu-mi place să-mi asum riscuri. Niciodată.

Ea protestă scoțînd un sunet, dar îl dorea suficient de mult ca să fie ascultătoare. Barbara puse obiectul la locul lui, împingîndu-l fără milă, ca să-l pedepsească pe Brad, care o făcuse să accepte dorința lui.

El rîse moale.

— Nu-i rău, murmură, tremurînd ușor de plăcere. Arată-mi ce altceva mai știi să faci.

Ea își desfăcu picioarele, așezîndu-le în jurul coapselor lui și urmărindu-i privirile. El își apăsă buzele pe abdomenul ei, urcînd încet, pînă ajunse la sîni : începu să-i sugă. În timp ce gîfîia din cauza mișcărilor lui pricepute, mîinile lui îi studiau trupul la fel de profund și de intim cum și ea-i cerceta corpul. Brad îi prinse cu dinții sfîrcul tare și-l mîngîie ușor cu limba, în timp ce degetele lui o invadară, excitînd-o lent, cu senzualitate, și făcînd-o să scoată un țipăt de plăcere.

Barbara își ridică ușor capul. Era dezlănțuită, tremurînd din tot corpul : picioarele ei îi strîngeau coapsele. Brad rîse încet.

— Mai vrei ? șopti el.

— Da ! Da ! Acum ! Acum ! Acum...

Amuți cînd el o pătrunse și-i simți trupul puternic și fără milă, care o obsedase de la început. Tremura și avu orgasm aproape imediat, iar el rîse și o învățâ să scoată sunete noi, precum și noi feluri de mișcări, noi ritmuri. O sărută pătimaș și o întinse cu fața în jos, iar el se așeză deasupra ei. Cînd îl simți, mîinile ei se încleștară pe prosop.

— E bine. Da, e foarte, foarte bine. El se mișca, prinzînd-o cu mîinile și ridicîndu-i coapsele spre el, în timp ce ritmul de mișcare se accelerâ, devenind din ce în ce mai violent, mai adînc. Ea țipă și se împinse în spate, scîncind.

Mișcările lui, care-și amplificau forța și profunzimea, îi cuprinseră întregul corp. Mîinile lui îi frămîntau coapsele, iar ea își ținea dinții încleștați. Brad auzi un zgomot în depărtare, dar în acel moment nu-i mai păsa dacă blestemata asta de lume îi vede și-i aude, iar ei îi păsa la fel de puțin.

— Repede ! izbucni el. Termină. Termină acum !...

El fu cuprins de convulsii și gemu puternic, în timp ce coapsele îi tremurau sălbatic. Simți cum trupul ei se zbate sub el și o împinse în nisip, din dorința de a o poseda cît mai profund, de a se contopi cu ea.

Barbara țipă. Avu cel mai violent orgasm din viața ei. Trupul îi lua foc, tremura, supunîndu-se lui, iar cînd Brad încercă să se dea la o parte, ea îl rugă să mai stea.

— Barbara, îi șopti el la ureche.

— Nu încă, gemu ea. Se răsuci sub el, alunecînd, avîndu-l din nou, tremurînd și ridicîndu-și coapsele.

— Te rog, te rog, te rog, repetă în ritmul mișcărilor corpului ei, care era satisfăcut, dar încă înfometat, fără voință, supus dorinței de neînvins de a simți din nou plăcerea sălbatică pe care i-o dăruise.

— Ești bun. Îngeraș, ești bun, ești atît de bun !...

El o sărută, dar de data aceasta cu tandrețe. Coapsele lui începură din nou să se miște. Barbara suspină, iar el se simți din nou împlinit. Trecuseră cîteva săptămîni bune de cînd avusese ultima femeie și ar fi putut să jure că Barbara nu

întîlnise pînă acum un bărbat la fel de priceput ca el. Înainte de a părăsi insula, avea de gînd s-o facă fericită, să fie mulțumită că l-a cunoscut. Începu să rîdă încetișor cînd ea se cutremură sub el. Închise ochii. Pentru cîteva minute dureroase, dar dulci, se simți singur pe lume.

Cînd intrară seara în restaurant, să cineze, Brad se simțea mulțumit.

Primii pe care-i văzură au fost Nicos și Terri. Ea îl strigă.

— L-ai pierdut pe Josh.

— A fost fratele meu aici ? Chipul îi deveni rigid.

— Numai ca să te salute, îi explică Terri, agățîndu-se de brațul lui Nicos. A spus că ar fi fost nepoliticos să te lase pe tine să închei afacerea și el să stea acasă, fără să-l intereseze ce se întîmplă.

Brad se relaxă.

— Deci asta era. Și de ce-a plecat ?

— A făcut doar o vizită scurtă. M-am bucurat să-l revăd.

Brad observă privirea ei nostalgică, dar nu făcu nici un comentariu. De altfel, arăta destul de fericită lîngă milionarul grec.

— E foarte drăguță, remarcă Barbara, cînd se așezară la masă și citiră meniul. Este fosta ta prietenă ?

— Nu a mea. Fratele meu se întîlnea uneori cu ea, spuse rîzînd, fără să-i dezvăluie natura intimă a relației dintre Josh și Terri.

— Și bărbatul acela e soțul ei ?

— Da. Fratele meu era pierdut după ea, dar se transformă într-un adevărat nebun, cu ochii rătăciți, cînd i se vorbește de căsătorie.

— Nu știu ce să zic, murmură ea. Nici eu n-am chef să mă căsătoresc. Poate mult, mult mai tîrziu.

— Iubito, zise el, cu căldură, ești făcută exact după gustul meu.

CAPITOLUL ȘAPTE

Josh zburase înapoi spre Opal Cay, fericit să descopere că fratele său își făcuse mai mult decît datoria. Se temu că Brad ar putea gîndi că-l spionează, dar va discuta cu el mai tîrziu și-l va lămuri că nu e așa.

Dar ceea ce-l îngrijora cu adevărat pe Josh era zvonul pe care-l auzise de la afaceriștii cu care stătuse de vorbă la Montego Bay. Unul dintre asociații lui Mikapoulis, care era jucător, spusese că l-a văzut de curînd pe Brad la cazinoul lui Marc Donner din Las Vegas.

Josh își cunoștea fratele — o dată ce începea să joace, nu se mai putea opri, iar ultima oară pierduse foarte mult. Josh îl cunoștea bine și pe Marc Donner, din spusele unuia dintre directorii săi executivi. Donner era întotdeauna foarte calm cînd cineva îi rămînea dator, dar avea metode eficiente prin care-și recupera datoria. Brad nu-i spusese lui Josh că a împrumutat bani sau că are necazuri. Dar, făcînd legătura între niște vorbe scăpate de Brad, Josh realiză o imagine nu foarte plăcută.

Dacă era adevărat — faptul că Brad era amenințat de Donner —, atunci de ce nu-i ceruse ajutorul ? Știa că Josh nu l-ar fi ajutat ? Dacă i-ar fi plătit cauțiunea, Brad s-ar fi întors imediat la cazino. Ar fi trebuit să nu i-o plătească. Dar

putea oare să riște, lăsîndu-l la discreția unui interminabil proces ?

Nu putea face nimic pînă cînd Brad nu-i mărturisea în ce situație se află, dacă exista o asemenea situație. Prea multe complicații, gîndi Josh, îngrijorat, trăgînd un fum din trabuc. Înainte de moartea lui Harrison Todd, singura lui grijă majoră fusese achiziționarea unui nou proiect în Insulele Bahamas și încheierea înțelegerii cu Orientul Mijlociu. Acum avea pe cap încurcăturile financiare pe care i le lăsase Harrison și suferința că și-a pierdut partenerul de afaceri, care era, de fapt și prietenul său. Prezența Amandei îi răscolise gînduri și sentimente pe care prefera să le țină ascunse și era posibil ca Brad să fie în pericol de a fi zdrobit de datoriile făcute la jocurile de noroc. Se amuza de unul singur, cu umor negru, imaginîndu-și că se aruncă în gura unui rechin. Dar nici rechinul nu l-ar mînca, ci l-ar scuipa imediat, scîrbit de gustul oribil de tutun — iată o scuză grozavă pentru faptul că nu voia să se lase de fumat, se gîndi Josh. O să declare acest lucru la următoarea ședință a consiliului director. Totuși, va trebui să renunțe la fumat, doar de asta o rugase pe Dina să-l înscrie la seminarul special.

Desigur, nu era chiar dependent de fumat, numai că simțea nevoia să facă ceva cu mîinile, mai ales în timpul ședințelor cu directorii, care, cei mai mulți, erau fumători pasionați. Și un bărbat care fumează face poză bună.

Gustă din băutură, plimbîndu-se în atmosfera tropicală a golfului. În jurul lui era numai iasomie și plante exotice, care înfloriseră într-o splendoare împărătească. De obicei, savura parfumul lor minunat, dar acum era prea preocupat ca să-i mai dea atenție. Intră în casă. Amanda nu coborîse încă pentru cină ; probabil că-și făcea bagajul pentru călătoria de mîine. Cu siguranță că îi va fi dor de ea, dar n-avea nici o posibilitate s-o rețină. Munca o va ajuta să nu se mai gîndească la el.

Faxul pe care-l primise de la Ward Johnson era încă pe birou. Îl studie din nou, strîngînd din buze. Totul părea în

regulă. Dar Amanda îi spusese că, deși pe hîrtie situația era bună, activitatea era departe de a fi eficientă. Iar Josh o credea. Johnson ar fi avut toate motivele să modifice cifrele în favoarea lui și, într-adevăr, existau pe hîrtie cîteva intrări dubioase.

Se auzi un ciocănit în ușă. Era Amanda, îmbrăcată în blugi și cu un tricou mulat, galben, cu părul prins într-un coc. Părea tînără și bătăioasă.

— Dacă ești gata, îi spun Mimei să servească masa.

Amanda dădu să iasă, dar el zise brusc :

— Rămîi și închide ușa.

Ea nu prea dorea să rămînă singură cu el, după ce de dimineață își trădase sentimentele. Dar gîndindu-se că este o prostie să-și dezvăluie emoțiile, îl ascultă și se întoarse spre el, stînd rezemată de ușă și cu mîinile la spate.

— Ce s-a-ntîmplat ?

Josh se urcă pe marginea biroului.

— Johnson mi-a trimis prin fax ultima situație financiară a ziarului. Afacerea pare solvabilă.

Ea zîmbi răutăcios, cu o urmă din vechiul ei simț al umorului.

— De la distanță și o rață sălbatică seamănă cu un pescăruș. De doi ani n-a modificat tarifele.

— Dar cifrele indică faptul că a făcut-o.

Amanda deveni serioasă.

— Trebuie să fie o modificare recentă.

El aprobă din cap.

— Foarte recentă. Să zicem, în ultimele cîteva ore, acceptă Josh, amuzîndu-se de uimirea ei. Ți-am spus că sînt în stare să citesc o foaie de hîrtie. Recunosc imediat cifrele falsificate, continuă, încrucișîndu-și brațele peste piept. Dacă vrei, poți să-ți încerci norocul și să pui singură lucrurile la punct. Iar dacă va încerca să te împiedice sau te va amenința că te dă afară, amintește-i cine ești de fapt. Există multe metode de a-i învinge pe retrograzi, Amanda, dacă știi să-ți folosești mintea. Nu trebuie să treci la confruntări directe.

— Iată că am învățat ceva de la tine, aprobă ea, rîzînd încîntată.

— Și mai e ceva, spuse el, cu ochii micșorați, severi. Ți-a mărturisit cumva fratele meu că este dator pînă-n gît proprietarului cazinoului din Las Vegas ?

Ea se încruntă.

— Nu. Dar e-adevărat ?

— Cred că da. El nu mi-a cerut nimic și nici nu cred c-o va face. Dacă ți-a spus ție, aș vrea să știu. Continui să cred că are nevoie de cineva care să-l sfătuiască, iar eu n-am de gînd să-l arunc în gura lupilor. Oricare-ar fi slăbiciunile lui, este totuși fratele meu.

— Știu asta. Și cred că și Brad știe.

— Jocurile de noroc sînt ca o boală. Și dacă îi voi achita mereu datoriile, nu va renunța niciodată. Tare-aș vrea să știu cum se poate vindeca.

— Brad te invidiază cîteodată, îi mărturisi ea. Este isteț și poate cuceri pe oricine, dar nu e ca tine.

— Noi doi am crescut în medii total diferite, replică Josh, privindu-și trabucul. Eu n-am avut pe cine să iubesc. Mama mea zbura din floare-n floare și tata făcea aproape la fel. Pe mine m-au trimis la școala militară, iar pe Brad l-au dat în grija guvernantelor.

— Pe care Brad le seducea, în timpul adolescenței lui, spuse ea, cu asprime.

Josh nu zîmbi. Ochii lui întunecați erau serioși.

— Apoi l-au trimis la liceu, unde cucerea numai fetele de vîrsta lui. Tu cum de-ai scăpat ?

— Nu intram în raza lui de acțiune. Chiar Brad mi-a spus odată că eu sînt singura cu care poate discuta despre femeile lui, rîse Amanda.

Josh băgă o mînă în buzunarul pantalonilor și trase un fum din trabuc. Instalația de aer condiționat din cameră avea un sistem de filtrare puternic, care costase foarte mult, și care elimina imediat fumul înțepător. Josh își accepta viciul, dar nu voia să forțeze pe nimeni să devină fumător pasiv.

— De ce fumezi ? îl întrebă ea deodată.

— Nu știu, dădu el din umeri. Poate ca să nu mănînc prea mult.

— Dar nu te vei îngrășa niciodată, pentru că ești mult prea ocupat.

— Vrei să spui că mă macin în interior, nu ?

Ochii ei, de un verde-palid, îi luminară chipul.

— Sper că nu vrei să te sinucizi cu atîta muncă. N-ai pe nimeni lîngă tine, care să te îngrijească dacă te îmbolnăvești, dacă te prăbușești. Brad vine foarte rar aici. Ted este un om foarte bun, dar se lasă intimidat de personalitatea ta.

— Dar tu ai veni să stai atunci cu mine ? Să-mi mîngîi fruntea aprinsă de febră și să mă hrănești cu linguriță ?

Chipul ei se întunecă.

— Sigur, altfel de ce-ar mai exista prietenii pe lume ?

Amanda se întoarse și puse mîna pe clanță.

— Și eu aș face asta pentru tine, zise el, repede, cu fața tristă. Aș face orice pentru tine, Amanda.

Ochii ei aproape că se închiseră.

— Orice, numai să nu mă apropii de tine, șopti ea.

Cu un oftat, el se întoarse cu fața la birou și-și încleștă degetele de marginea lui, pînă se albiră. Rămase așa. După un minut, auzi cum ușa se deschide și se închide la loc. Zgomotul îi răsună multă vreme în urechi.

În ciuda despărțirii destul de reci, Amanda fu veselă și plăcută la ultima lor cină comună, pregătită de Harriet. Apăru și Brad la desert, elegant și obosit.

Josh cunoștea această privire, dar nu făcu nici un comentariu. Viața intimă a lui Brad și modul în care și-o organiza era treaba lui. Josh își răsfățase deja prea mult frățiorul. Era timpul să se dea la o parte și să vadă dacă Brad se poate descurca singur.

— Vrei desert ? se oferi Amanda.

— Nu, mulțumesc. Am mîncat în Jamaica înainte de plecare. M-am întîlnit cu Terri, adăugă el, privind la Josh și

neobservînd chipul Amandei, care se întristă cînd auzi această veste pe care Josh nu i-o dăduse. Mi-a mai spus că ai trecut pe-acolo să strîngi cîteva mîini. Cum m-am descurcat, șefu' ?

— Am să-ți adaug un premiu în cecul de luna viitoare, chicoti Josh. Sînt mîndru de tine.

Brad încercă să nu pară prea încîntat.

— Mulțumesc. Cred c-am să beau și eu o cafea totuși. Harriet !

După ce mîncară, Josh fu chemat la telefon, așa cum se întîmpla în fiecare seară. Brad și Amanda ieșiră pe verandă și se așezară pe scaunele de răchită, ascultînd zgomotele nopții. Vîntul era aici mai rece, dar plăcut și liniștitor.

— Am aflat că ai încheiat afacerea, începu ea.

— Cea pentru care am plecat și altele pe lîngă, spuse el, cu un aer șmecher. Mă bucur foarte mult că fratele meu e, în sfîrșit, mîndru de mine. Dumnezeu știe cît de greu e să-l mulțumești ; Brad privi spre Amanda. Dacă te-ai hotărît să pleci mîine acasă, merg și eu cu tine. Nu mai vreau să-l las pe Frederick Karlan să-mi conducă departamentul, pentru că s-a-nfipt acolo și, pînă la urmă, s-ar putea să rămîn fără slujbă. Este deosebit de ambițios acest Karlan.

— Tu ești de neînlocuit și asta spune toată lumea, zise ea, prompt.

El se întinse și căscă ; nu dormise prea mult în ultimul timp. Îi promisese Barbarei că o va suna cînd va mai veni în Jamaica și chiar avea de gînd s-o facă. Ea reprezenta o micuță și foarte plăcută distracție.

— Brad, pot să te-ntreb ceva ?

— Desigur. Ce ?

— Ai cumva vreun necaz ?

El ezită, dar numai cîteva clipe, apoi recunoscu :

— Da. Își încrucișă mîinile pe genunchi și se aplecă în față. Dar premiul pe care mi l-a promis Josh mă va ajuta. Și voi reuși ceva, adăugă el. Nu-ți pot spune mai mult.

— Tu și Josh, cu secretele voastre, mormăi ea cu tristețe-n glas. Toată lumea are secrete...

— Chiar și tu ?

Da, avea și ea, dar Josh cunoștea acum secretul ei. Știa exact ce simte pentru el, dar nu voia s-o lase să-l iubească. Complexul de inferioritate de care suferea o făcea să creadă că el n-o dorea fiindcă nu era frumoasă sau destul de senzuală sau talentată. Sau poate că tot amintirea lui Terri era de vină. El nu dorise să se căsătorească cu Terri, chiar dacă o iubise atît de mult. Amanda nu se putea abține să nu se gîndească dacă nu cumva Josh avea un secret dureros, care-l făcea să se ferească de mariaj. Poate era ceva legat de copilăria lui...

— Tatăl vostru se purta urît cu tine și cu Josh ?

— Era mai degrabă distant. Nu era nici foarte comunicativ, nici foarte afectuos. Dar Josh suferea din cauza asta mult mai puțin decît mine. Lui i-a plăcut întotdeauna singurătatea. Și nimeni nu făcea ceva pentru el, decît dacă primea bani în schimb.

Ea tresări la vorbele lui Brad. Cel puțin Josh era convins că ei nu i-ar fi trebuit niciodată banii lui.

— Femeile l-ar iubi oricum, spuse el rece.

— Da, e foarte atrăgător, aprobă Amanda.

— Terri, împreună cu soțul ei, vor veni să stea la noi săptămîna viitoare, zise Brad, absent. El îi invitase și Terri acceptase. Încă nu-i spusese lui Josh și nici nu știa ce se petrecuse în lipsa lui între Josh și Amanda.

— Sper din toată inima că Josh nu se va implica într-un triunghi conjugal, cînd e în joc o afacere de un milion de dolari cu bogătașul ăsta grec cu care s-a măritat Terri. Știu că Josh încă o dorește, dar grecii sînt foarte posesivi și răzbunători. Terri părea tristă cînd vorbea despre Josh. Măritată sau nu, e tot cu gîndul la el.

Spera că nu făcuse o gafă prea mare, invitîndu-i fără permisiunea lui Josh, căruia avea de gînd să-i spună mai tîrziu.

Pe Amanda o surprinseseră cuvintele lui Brad, deoarece Josh nu-i pomenise nici de Terri, nici de soțul ei. Poate din această cauză nu-i prea pasă lui că ea se întoarce la San Antonio. Poate că motivele pentru care o respinsese nu aveau legătură cu ea, ci Josh se comportase așa din cauza lui Terri. Poate că o mai iubea încă, chiar și după atîta timp.

Acum totul avea o explicație. Amanda nu-și imaginase niciodată că ar putea să se lase atinsă de altcineva în afară de Josh. Este posibil ca și Josh să aibă aceleași sentimente față de Terri și atunci atitudinea lui era de înțeles.

Amandei i se făcu rău.

— Ești foarte tăcută.

— Mă gîndeam la ce m-așteaptă luni la slujbă, spuse ea, simulînd o satisfacție pe care n-o simțea. Vreau să fac unele mici schimbări pe-acolo, în locul ăla demodat, să văd ce se-ntîmplă. Brad, băiatule, simt că am toate șansele să devin o nouă lady Astor a presei.

— Îți doresc multă putere, răspunse repede Brad. Înscrie-mă pe lista invitaților, cînd vei primi funcția de președinte. De-abia aștept.

— Președinta Todd. Nu sună urît deloc, aprobă ea, aplecîndu-se spre el. Dar, dacă mă mărit, nu-i așa că soțului meu nu-i va conveni deloc să vină îmbrăcat în frac la toate recepțiile ?

El izbucni în rîs. Amanda reușea întotdeauna să-l înveselească.

— Mai întîi trebuie să te măriți.

— Eu, nu ! N-aș face asta nici ca să obțin controlul ziarului.

— Ai dreptate, spuse Brad încet, ca pentru sine. Ai prelua conducerea imediat dacă te-ai mărita, nu-i așa ?

— Patruzeci și nouă la sută cu siguranță, replică ea. Dar peste doi ani împlinesc douăzeci și cinci. Pot supraviețui așa pînă atunci.

Brad nu mai scoase un cuvînt. Ochii i se îngustară și privi cu mai multă atenție la Amanda, pe care o cunoștea dintot-

deauna. N-avea nici o îndoială că ea va reuși într-un fel sau altul și într-o zi va conduce ziarul și tipografia mai eficient ca oricine. Cine s-ar căsători cu ea n-ar cîștiga numai o soție devotată, ci și o avere frumușică.

Cînd se întîlni din nou cu Josh, Amanda mergea spre dormitorul ei. Josh și Brad stătuseră multă vreme închiși în birou și pe urmă Brad plecase în sufragerie să se uite la un film.

Amanda se opri în fața scărilor, aruncîndu-i lui Josh o privire acuzatoare.

— Nu mi-ai spus că Terri urmează să sosească aici.

Ochii lui deveniră reci.

Așadar Brad îi spusese. De fapt n-ar fi avut nici un motiv să n-o facă, din moment ce nu era la curent cu evenimentele întîmplate aici în lipsa lui.

— N-am crezut că te interesează, spuse el calm și arogant. Eu însumi am aflat vestea acum cîteva minute ; pe de altă parte, Terri nu este problema ta. Josh aștepta efectul cuvintelor lui. Cînd văzu că furia izbucnise în ochii ei verzi, se întoarse, adăugînd :

— Mîine dimineață îți pun avionul la dispoziție. Poți pleca la orice oră dorești.

Era hotărît să închidă subiectul. Amanda își dădu seama de asta după cum își ținea umerii largi. Era inflexibil și totodată o avea pe Terri în fața ochilor. Acesta era motivul pentru care n-o voia pe Amanda. Dar ea suferea atît de mult de cînd aflase...

— Credeam că Terri s-a măritat, spuse ea printre dinții încleștați.

El o privi, amuzîndu-se pe ascuns.

— Și ce dacă ? întrebă el, prefăcîndu-se că nu-i observă durerea. Stătea cu mîinile încleștate în buzunare, reușind chiar să zîmbească batjocoritor. Dezgustul față de imoralitatea lui i se citea Amandei pe chip, dar Josh nu avu nici un fel

de reacție vizibilă, cu excepția faptului că-i tremura ușor mandibula.

— Înțeleg.

El se întoarse cu o nonșalanță forțată, zicînd :

— Acum am de dat niște telefoane. Ne vedem mîine dimineață.

— Sigur.

Amanda nu vedea treptele în timp ce urca scara. Moartea tatălui o copleșise de durere, deși el n-o iubise și nu avusese nevoie de ea. Josh n-o voia nici el. Oare o va dori cineva vreodată ? Întotdeauna se simțise cea mai neînsemnată ființă de pe pămînt, dar niciodată nu fusese rănită atît de rău ca acum.

Am reușit ! își spuse Josh. O făcuse să creadă că Terri încă făcea parte din viața lui : acum Amanda va pleca fără nici un protest. Era prea mîndră ca să facă altfel. Dar Josh nu simțea nici o satisfacție.

Amanda se va întoarce la San Antonio, iar el va redeveni stăpîn pe sine. Viața lui se va normaliza și a ei la fel. Într-o zi vor reînnoda vechea prietenie și totul va fi ca înainte. Intră în biroul lui și închise ușa, gîndindu-se că se minte conștient pe sine însuși.

În dimineața următoare, Amanda apăru îmbrăcată într-un costum de mătase de culoare albastru-pal. Amanda considera că mătasea este cel mai potrivit material pentru climatul tropical, deoarece este foarte răcoroasă. Dar e foarte potrivită și într-un climat rece ; este călduroasă și dă impresia că respiră, ca și pielea. Are un singur defect : se șifonează prea ușor.

Amanda își pieptănă părul și-și corectă machiajul înainte de a-și lua geanta și coborî.

— Sînt gata de plecare, îl anunță ea pe Josh.

El se întoarse de pe balcon, unde stătea. Brad aranja bagajele în șalupă. Josh se bucura că merge și Brad, să-i mai ridice Amandei moralul, că de al lui nu prea avea cine să se

ocupe. Inima lui se afla acum la picioarele ei, pe podea, dar ea habar n-avea de asta.

— Ai destui bani ? o întrebă rece.

Amanda fu uimită de vocea lui. Vorbea ca și cum ar fi detestat-o.

— Am destui, răspunse. Și mai am și cartea de credit la mine.

Amanda își închise geanta și zîmbi forțat, adăugînd :

— Mulțumesc din nou pentru tot...

— N-ai pentru ce, răspunse el scurt, privind la ușă, unde apăru capul lui Brad pentru cîteva secunde.

— Avionul este pregătit și ne așteaptă. Hai, vino, păsărică, glumi Brad.

— Vin imediat, răspunse ea.

— Te văd la-ntoarcere, Josh, adăugă Brad și dispăru.

Josh nu vorbea cu el. Cu o noapte înainte încercase să-l facă să mărturisească ce avea pe suflet, dar Brad zîmbise tot timpul, spunînd că n-are nimic de spus. Josh avea impresia că toată lumea îl părăsește. Dar dacă așa dorea Brad... De fapt, Brad nu prea avea de ales.

Se uită la Amanda, care era tăcută și resemnată. Era ca și cum și-ar lua rămas bun pentru totdeauna. Josh simțea la fel și poate că și ea : văzu durerea oglindită în ochii ei verzi, catifelați, plini de dorință, care-l căutau.

— Chiar trebuie să te uiți așa la mine ? o întrebă el, aspru.

— Cum mă uit, Josh ? șopti ea, văzînd că a reușit să-l impresioneze și felicitîndu-se pentru acest succes.

Josh oftă adînc și buzele i se subțiară.

— La dracu', Amanda ! exclamă el, respirînd cu greutate.

Voința lui era pierdută în fața unei asemenea priviri. Cu o mișcare delicată o prinse de mînă, împingînd-o fără nici o vorbă în biroul lui și trîntind ușa ; ochii lui albaștri străluceau de emoție. Nu se mai putea controla. Amanda zîmbi

plină de încîntare, iar bunele lui intenții de pînă acum pierură ca un fum.

Josh o împinse în ușa masivă din lemn de mahon, folosindu-se de trupul lui puternic și, tocmai cînd ea se gîndea că i se va șifona cumplit costumul, el se aplecă și își uni gura cu buzele ei.

Un val de plăcere incandescentă o cuprinse în aceeași clipă. Gemu, abandonîndu-se total și dureros, începînd să se miște sub apăsarea lui dură, ondulîndu-și coapsele lent, cu sînii striviți de pieptul lui larg.

— Da, mă vrei, șopti ea, agățîndu-se de gîtul lui. Știu că mă vrei...

El îi apăsă din nou buzele cu gura, savurînd-o expert, pînă cînd ea începu să geamă și să tremure, abia mai ținîndu-se pe picioare. Îi prinse coapsele cu mîinile, trăgînd-o ritmic spre el și făcînd-o astfel să simtă durerea și căldura penisului său în erecție.

Amanda îi venea și ea în întîmpinare și trecu mult timp pînă cînd el își ridică capul și privi în ochii ei năuciți. Josh își blestema slăbiciunea. Nu putea face acest lucru, nu avea nici un drept. Expresia feței lui se înăspri brusc.

— Și după toate astea tu vrei să-mi spui că o mai dorești pe Terri ? șopti ea printre buzele pline. Ce-ți oferă ea mai mult decît ți-aș putea oferi eu ?

Terri. La auzul acestui nume, lui Josh îi reveni judecata lui echilibrată.

Se îndepărtă de Amanda și trăsăturile îi înghețară cînd zări în ochii verzi ai Amandei expresia triumfului.

— Libertate ! răspunse el, cu privirea strălucitoare. Terri nu se aștepta să mă ia de bărbat după cîteva ore petrecute împreună în pat.

— Dar eu ți-aș da mai mult, spuse ea, hotărîtă.

Ochii lui se micșorară.

— Ce faci, Amanda, te tîrguiești cu mine ? Sau, poate, adăugă el ironic, o faci ca să poți prelua ziarul ?

Ea izbucni plină de mînie.

— Asta a fost o glumă proastă, Josh.

El își trecu mîna prin părul blond și des.

— Hai, acum încep. Spune-mi că nu ești așa, continuă el pe același ton. Spune-mi că vrei să cîștigi numai inima mea și nu vrei și puterea, banii și faima. Spune-mi că n-ai face nimic pentru a obține controlul asupra ziarului mamei tale.

Ea își ridică brațele. Pentru un minut crezuse că a învins. Dar bărbatul de fier reapăruse.

— Pentru numele lui Dumnezeu, te-ai scrîntit sau ce ai ? Știi foarte bine că nu sînt meschină !

— De ani de zile văd femei care-și pun și trupul la bătaie pentru interesele lor, spuse el cu un cinism grosolan. Multe cîștigă astfel diamantele și blănurile pe care le poartă. Dar Terri, adăugă el, mințind cu bună știință, dorește numai corpul meu, din moment ce are milioanele lui Mikapoulis.

Ochii ei aruncau săgeți. Ar fi vrut să-l strîngă de gît, dar asta nu era o soluție.

— Îți doresc să te bucuri de ea, șopti Amanda, cu dinții încleștați.

— M-am bucurat deja, ricană el. Și-am s-o mai fac. Pentru că între noi doi nu există nici o problemă care trebuie rezolvată.

Amanda avu nevoie de toată demnitatea ei și de toată stăpînirea ca să nu-l pocnească peste zîmbetul batjocoritor care i se lățise pe chipul atrăgător.

— Iar între noi doi există probleme, zise ea.

— Bineînțeles, spuse Josh plictisit. Acum sîntem parteneri de afaceri, ceea ce pune relația noastră într-o lumină nouă. Peste doi ani vei deține patruzeci și nouă la sută din acțiunile ziarului. În acel moment va trebui să le meriți. Pînă atunci, Ward Johnson este la conducere.

— Nu este ziarul lui Ward Johnson, ci al meu. Este moștenire de la mama mea ! țipă ea, dar își dădu seama că această atitudine n-o poate ajuta și încercă să se controleze. Eu nu știu ce-ai vorbit tu cu Ward Johnson, dar știu că el

pierde banii printre degete. Și-am să-ți demonstrez asta, chiar dacă e ultimul lucru pe care-l voi face în viața mea.

— Chiar te rog ! se arătă el de acord.

Se ridică în picioare, stătu dreaptă și spuse plină de mîndrie :

— Am s-o fac ! Și de-acum înainte, așa cum vrei și tu, între noi doi nu va mai fi decît această afacere. Doar asta. Nici o remarcă personală, nici o întîlnire personală. Și am să-ți iau ziarul dacă nu ești atent !

Ochii lui deveniră negri și reci ca gheața :

— Nu-ți face din mine un dușman dacă nu este absolut necesar, spuse cu o ușoară amenințare în voce.

Ea îngheță cînd se gîndi la acest lucru.

— N-aș îndrăzni, rîse ea trist. De fapt, depinde numai de tine ca să-mi menții moștenirea solvabilă pînă cînd o voi primi, nu-i așa ?

El nu zise nimic și după cîteva clipe se întoarse.

— La revedere, Amanda, spuse, în vocea lui simțindu-se mînia, amestecată cu frustrare și cu multă pasiune.

Ea se întoarse să deschidă ușa și mîna îi tremură pe clanță.

— Amanda !

Ea tresări, auzind chemarea lui.

— Ce este ? întrebă ea, fără să-l privească.

Josh făcu o mică pauză.

— Sună-mă cînd sosești la San Antonio. Vreau să știu dacă ai ajuns cu bine acasă.

— Îți pasă ? întrebă ea cu voce înțepată.

— Îmi pasă... Pentru o clipă păru violent, avînd un aer neobișnuit, care i se citea în ochi, în expresia feței. Dar nu-și putu da seama ce se petrece cu el și Josh se întoarse înainte ca Amanda să-l poată studia mai bine.

Mai privi o dată la Josh, care stătea cu spatele la ea, apoi închise ochii pentru cîteva clipe.

— La revedere, Josh, mai spuse ea.

El nu mai scoase nici un cuvînt.